

Liakhona

A photograph of a woman with dark skin, wearing a white headscarf and a yellow top, looking down at a baby in a hospital bed. The scene is lit with warm, soft light, likely from a window. The woman's expression is one of care and concern. The baby is lying in a hospital bed, partially covered by a white blanket. The background is slightly blurred, showing what appears to be a hospital room.

**Vi følger
Jesus Kristus,
s. 16, 22, 28**

**Derfor har vi brug for
organiseret religion, s. 44**

**Hvordan kommer jeg
mig over smerten? s. 46**

**Sæt i gang! ... eller ikke?
s. 70**

*»Ydmyghed er
en frugtbar
jord, hvor
åndeligheden
vokser og
sætter frugt
af inspiration
til at vide,
hvad man
skal gøre.«*

Ældste Richard G.
Scott fra De Tolv
Apostles Kvorum,
»Sådan opnår
man åbenbaring
og inspiration i
sit personlige liv«,
Liahona, maj 2012,
s. 47.

BUDSKABER

4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Et ord til den usikre missionær
Præsident Dieter F. Uchtdorf

8 Besøgsbudskabet: Omvendt til Herren

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto af kvinde, der hjælper efter jordskælvet på Haiti 2010, af Jeffrey D. Allred og Mike Terry © *Deseret News*. Bagsiden: Foto: Howard Collett © IRI. Indersiden af forsiden: Foto: Royce Bair © Flickr/Getty Images.

ARTIKLER

16 Retskaffenhed: Grundlaget for et kristuslignende liv
Ældste Tad R. Callister
Disse syv principper vil inspirere os til at gøre retskaffenhed til et grundlæggende karaktertræk i vores personlige liv.

22 Vær discipel til alle tider og i alle ting og på alle steder
Melissa Merrill
Seks medlemmer fortæller, hvad de har lært fra et »discipel-eksperiment.«

28 Balancering af sandhed og tolerance
Ældste Dallin H. Oaks
Vi må forsvare sandheden, også mens vi udøver tolerance og respekt for tro og idéer, som adskiller sig fra vore egne.

FASTE ARTIKLER

9 Undervisning i *Til styrke for de unge*: Underholdning og medier

10 Noter til oktoberkonferencen

13 Vores hjem og familie: Min fars undskyldning
David Hixon

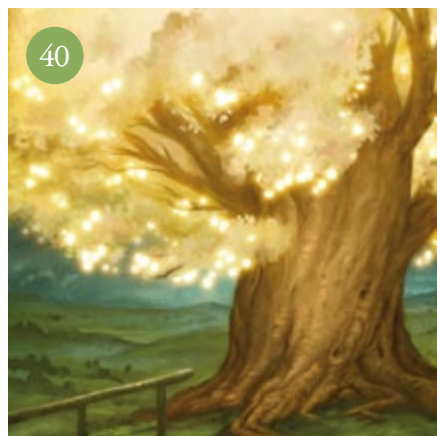
14 Det tror vi: Vi må blive født af vand og ånd

36 Sidste dages hellige røster

76 Kirkenyt

79 Forslag til familieaften

80 Til vi ses: Husk ham på sabbatten
Michael R. Morris

40

40 Standarder til alle tider

Lori Fuller

Hvad gør man, når man står over for noget, der synes at være en gråzone mellem rigtig og forkert? Disse fem principper fra Mormons Bog kan vejlede jer.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Se på himlen.

50

44 Vi har brug for Kristi Kirke

David A. Edwards

Nogle stiller spørgsmål ved behovet for organiseret religion. Her er fem svar.

46 Spørgsmål og svar

En af mine venner har virkelig såret mig. Jeg ved, at jeg skal være tilgivende, men hvordan overvinder jeg skuffelsen?

48 Til styrke for de unge:

Lys ... Kamera ... Værsgo!

Adrián Ochoa

50 Afhængig af videospil

Navnet tilbageholdt

Da jeg begyndte at skippe kirken og skriftstudium for at kunne spille videospil, indså jeg, at jeg havde brug for at genfinde balancen.

52 Fokuser på værdier

Ældste Russell M. Nelson

Udvikling af disse otte værdier i dit liv vil hjælpe dig til at blive det, som vor himmelske Fader ønsker, du skal blive.

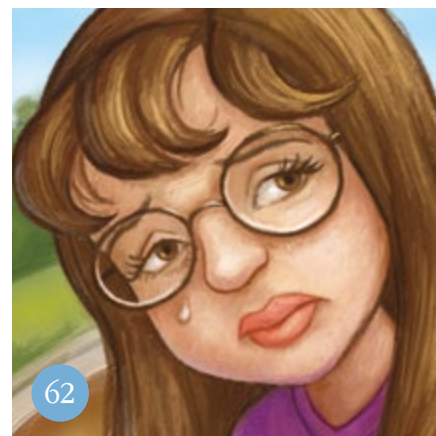
56 Kun for unge

58 Sådan besvarer man spørgsmål om frelsesplanen

Korte svar på spørgsmål dine venner måske har

60 Hvordan leder jeg et møde?

Prøv følgende syv forslag, når du skal lede et møde.

62

61 Særligt vidne: Hvordan kan skrifterne hjælpe mig?

Ældste Richard G. Scott

62 Det, der virkelig betyder noget

Charlotte Wood Wilson

Da mine venner fra skolen gjorde grin med mig, lærte min mor mig, at der kun er to meninger, der virkelig betyder noget.

64 Vores side

65 En lys idé

66 Få Primary hjem: Jordan blev skabt til vor himmelske Faders børn

68 Skønhed overalt

Marissa Widdison

Se den kunst og de udskæringer, som præsident Boyd K. Packer lavede som dreng.

70 Aldersgrænsen

Jennifer Maddy

Hvad vil Ethan gøre, når Chase begynder at spille et videospil, der ikke lever op til Ethans families standarder?

72 Til mindre børn

81 Portræt af en profet: Brigham Young

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman,
Garry H. Garff, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M.
Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin,
Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe

Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagens Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.
E-mail: rcstockholm@dchurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online
på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller med e-mail til liahona@dchurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji,
fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati,
koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallesisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk,
samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@dchurch.org

For readers in the United States and Canada:

February 2013 Vol. 162 No. 2. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Det tror vi (s. 14) lærer os om de grundlæggende læresætninger på et enkelt sprog. Mange andre enkle forklaringer angående forskellige læresætninger og principper, findes på nettet på lds.org/topics.

FOR DE UNGE

På s. 48 underviser Adrián Ochoa, andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab, om vigtigheden af at vælge klogt blandt de medier, vi ser og hører på. I kan lære mere om standarderne for medier og underholdning i *Til styrke for de unge* på youth.lds.org.

På s. 52 udtaler ældste Russell M. Nelson, fra De Tolv Apostles Kvorum, sig om de Unge Pigers otte værdinormer. Unge Piger kan lære mere om værdinormerne og arbejde med Personlig fremgang på nettet på PersonalProgress.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 8

Bekræftelse, 14

Besøgsundervisning, 8

Danish, 56

Disciple, 22

Dåb, 14

Eksempel, 4, 28, 36,

38, 39

Familien, 13

**Fastholdelse af
nyomvendte, 8**

Forråd af fødevarer, 37

Generalkonference, 10

Inddragelse i

fællesskabet, 8

Jesus Kristus, 22

Kristendom, 38, 44

Lydighed, 40

Medier, 9, 13, 48, 50, 70

Missionering, 4

Møder, 60

Pagter, 14

Personlig værdi, 52, 60

Respekt, 28

Retskaffenhed, 16, 52

Sabbatten, 80

Sandhed, 28

Selvhjulpethed, 37

Seminar, 56

Skabelsen, 66, 68, 72

Standarder, 9, 13, 28, 39,

40, 48, 70

Studium af skrifterne, 22,

56, 61

Tilgivelse, 46

Tjeneste, 22

Tolerance, 28

Undervisning, 9

Venskab, 57

Værdier, 52

Young, Brigham, 81

Ærlighed, 36

Økumeniske kontakter,

28, 38

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

ET ORD TIL DEN • usikre MISSIONÆR

Jesu Kristi disciple har altid været forpligtede til at bringe hans evangelium ud i verden (se Mark 16:15-16). Ikke desto mindre er det sommetider svært at åbne munden og tale om vores tro med dem omkring os. Mens det for nogle kirkemedlemmer er helt naturligt at tale om religion, er der andre, der er usikre eller føler sig akavede, flove eller bange for at gøre det.

Må jeg til dem foreslå fire ting, som alle kan gøre for at følge Frelserens bud om at forkynde evangeliet »for hver skabning« (L&P 58:64).

Vær et lys

Et af mine yndlingscitater, der ofte tilskrives Frans af Assisi, lyder: »Forkynd evangeliet til alle tider og brug om nødvendigt ord.«¹ Underforstået i denne talemåde ligger der en forståelse for, at de mægtigste prædikener ofte er usagte.

Når vi er retskafne og konsekvent efterlever vore standarder, lægger mennesker mærke til det. Når vi udstråler glæde og lykke, lægger de endnu mere mærke til os.

Alle ønsker at være lykkelige. Når vi kirkemedlemmer ustråler evangeliets lys, ser mennesker vores lykke og fornemmer Guds kærlighed, der fylder vores liv. De vil ønske at vide hvorfor. De vil ønske at forstå vores hemmelighed.

Dette leder til, at de stiller spørgsmål som: »Hvorfor er du så glad?« eller »Hvorfor har du altid sådan en positiv

indstilling?« Svarene på disse spørgsmål leder selvfølgelig samtalen ind på Jesu Kristi genoprettede evangelium.

Fortæl

Det, at nævne emnet religion – især over for vore venner og kære – kan synes skræmmende og udfordrende. Det behøver det ikke at være. Det, at nævne åndelige oplevelser eller tale om kirkeaktiviteter eller -begivenheder i en afslappet samtale, kan være let og behageligt, hvis vi investerer en smule mod og sund fornuft.

Det er min hustru, Harriet, et fantastisk eksempel på. Da vi boede i Tyskland, fandt hun måder at få kirkerelaterede emner ind i sine samtaler med venner og bekendte på. Når nogen fx spurgte til hendes weekend, sagde hun: »I søndags havde vi den mest pragtfulde oplevelse i vores kirke! En 16-årig ung mand holdt en smuk tale til vores forsamling på 200 mennesker om det at leve et rent liv.« Eller »jeg fandt ud af, at en 90-årig kvinde havde strikket over 500 tæpper og givet dem til vores kirkes humanitære program, så de kunne blive sendt ud til nødlidende mennesker over hele verden.«

Ofte ville mennesker, som hørte om dette, gerne vide mere. De stillede spørgsmål. Og det førte til muligheder for at tale om evangeliet på en naturlig, tryk og ikke-anmassende måde.

Med internettet og de sociale mediers indtog, er det i dag lettere at tale om disse ting på en underholdende

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

En effektiv måde at undervise på, er, at »[anspore] dem, du underviser, til at sætte ... mål, som kan hjælpe dem med at efterleve det princip, som du har undervist i« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 160). Overvej at opfordre dem, I underviser, til bønssomt at sætte sig et mål om at fortælle en eller flere personer om evangeliet i denne måned. Forældre kan drøfte måder, hvorpå yngre børn kan hjælpe til. I kan også hjælpe familien med en brainstorm eller at lave rollespil om måder, hvorpå man kan nævne evangeliet i en god samtale og tænke på kommende kirkeaktiviteter, som de kan invitere en ven med til.

måde end nogensinde før. Vi skal blot have modet til at gøre det.

Vær fuld af nåde

Desværre er det let at være frastødende. Alt for ofte diskuterer, nedgør eller fordømmer vi. Når vi bliver vrede, uhøflige eller sårende over for mennesker, så er vi det sidste, de ønsker at høre mere om. Det er umuligt at vide, hvor mange mennesker der enten har forladt Kirken eller aldrig har tilsluttet sig Kirken, fordi nogen sagde noget, der sårede eller fornærmede dem.

Der findes så megen uhøflighed i verden i dag. På grund af internettets anonymitet, så er det lettere end nogen sinde at sige sårende eller fornærmende ord på nettet. Bør vi ikke som håbefulde disciple af vor milde Kristus have en højere, mere næstekærlig standard? Skriften lærer os: »Jeres tale skal altid være venlig, krydret med salt, så I ved, hvordan I skal svare hver enkelt« (Kol 4:6).

Jeg kan godt lide tanken om, at vore ord er klare som en solrig himmel og fulde af nåde. Kan I forestille jer, hvordan vore familier, menigheder, nationer og hele verden ville være, hvis vi kunne tilegne os dette enkle princip?

Hav stor tro

Når det kommer til andres accept af evangeliet, påtager vi os sommetider for megen anerkendelse eller for megen skyld. Det er vigtigt at huske, at Herren ikke forventer af os, at vi udfører omvendelsen.

Omvendelse kommer ikke gennem vore ord, men gennem Helligåndens himmelske betjening. Sommetider er alt det kræver blot et enkelt udtryk for vores vidnesbyrd, eller at vi fortæller om en oplevelse for at blødgøre

et hjerte eller åbne en dør, der kan føre til, at andre oplever sublime sandheder gennem Åndens tilskyndelser.

Præsident Brigham Young (1801-1877) fortalte, at han vidste, at evangeliet var sandt, da han »hørte en mand uden veltalenhed eller talent for at tale offentligt blot sige: Jeg ved gennem Helligåndens kraft, at Mormons Bog er sand, at Joseph Smith er Herrens profet.« Præsident Young sagde, at da han hørte dette ydmyge vidnesbyrd, »oplyste Helligånden, som udstrålede fra denne person, min forståelse og lys, herlighed og udødelighed [blev] åbenbaret for mig.«²

Brødre og søstre, hav tro. Herren kan højne de ord, I taler, og gøre dem vægtige. Gud beder jer ikke om at omvende, men rettere at åbne jeres mund. Opgaven med at omvende er ikke jeres – den tilkommer den person, der lytter, samt Helligånden.

Ethvert medlem en missionær

Mine kære venner, i dag findes der flere muligheder end nogensinde før for at åbne munden og fortælle andre om Jesu Kristi evangeliums glade tidender. Der er måder for enhver – selv den usikre missionær – til at deltage i dette store værk. Vi kan hver især finde måder, hvorpå vi kan anvende vore særlige talenter og interesser for at støtte det store værk, som det er at fylde verden med lys og sandhed. Ved at gøre dette, vil vi finde den glæde, der tilkommer dem, der er trofaste og modige nok til at »stå som Guds vidner til alle tider, og i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:9). ■

NOTER

1. Frans af Assisi, i William Fay og Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear*, 1999, s. 22.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 50.

Fortæl en ven om evangeliet

Adriana Vásquez, Colombia

En dag, mens jeg forberedte min opgave til seminarklassen, fik jeg en smuk og klar tilskyndelse. Da jeg gik lektionen igennem til den følgende dag, så jeg ansigtet på en ven fra skolen og fik en stærk følelse af, at jeg skulle fortælle hende om mit vidnesbyrd.

Til trods for at tilskyndelsen var meget klar, var jeg bange. Jeg var bekymret for, at min ven ville afvise mig, især fordi hun ikke virkede som den type person, der ville være interesseret i at tilslutte sig Kirken.

Jeg tænkte på en tale af søster Mary N. Cook fra Unge Pigers hovedpræsidentskab, hvori hun udfordrede os til at arbejde hårdt og være tapre.¹ Det ville jeg rigtig gerne være, så jeg skrev et brev til denne pige og vidnede om Kirkens sandhed og om min kærlighed til Mormons Bog. Den følgende dag listede jeg et eksemplar af Mormons Bog og mit brev ned i hendes taske.

Til min store overraskelse var min ven meget modtagelig over for evangeliet. Fra den dag begyndte hun at fortælle mig om de ting, som hun lærte ved at læse i Mormons Bog. Et par uger senere præsenterede jeg hende for missionærene. Næsten med det samme modtog hun en bekræftelse fra Helligånden om, at det, hun lærte, var sandt. Missionærene og jeg fældede en tåre, da hun fortalte os om sine følelser. Min ven blev døbt, og hendes forældre var forbløffede over at se de forandringer, der fandt sted hos hende.

Jeg er så glad for, at jeg var i stand til at overvinde min frygt og være med til at bringe evangeliet ind i hendes liv.

NOTE

1. Se Mary N. Cook, »Giv aldrig, aldrig, aldrig op!«, *Liahona*, maj 2010, s. 117-119.

BØRN

Jeg kan være et lys for andre

Præsident Uchtdorf siger, at for at være et lys for andre, må vore ord være »klare som en solrig himmel og fulde af nåde.« Vore ord bør være fyldt med glæde, ærlighed og venlighed. Hvad kan du gøre eller sige for at være et lys for andre? For at finde et skjult budskab i kasserne herunder, så farvelæg med sort de kasser, der siger eller gør ting, som er slemme eller sårende.

Du kan i din dagbog skrive fem pæne ting, som du gerne vil sige til familiemedlemmer eller venner.

»Tak!«	Vær glad	Vær fredsstifter	»Jeg vil gerne dele med dig«	Vær høflig
»Undskyld«	Skændes	»Hvor er det dejligt at se dig«	Slås	»Jeg vil rigtig gerne hjælpe«
Vær ærlig	Vær venlig	»Flyt dig«	»Jeg elsker dig«	»Selv tak«
Bliver sur	»Godt klaret«	Giv en kompliment	»Lad os være venner«	Ignorer
Hjælp en person	Fornærm	Sladder	Mob	Vær blid

FOTO AF HIMMEL © ISTOCKPHOTO/THINKSTOCK

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres liv. Få yderligere information ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Omvendt til Herren

Nye søstre i Kirken – deriblandt også Unge Piger, der begynder i Hjælpeforeningen, søstre, der er blevet aktive igen samt nye medlemmer – har brug for besøgslerernes støtte og venskab. »Det er vigtigt, at medlemmer involverer sig i fastholdelsen af nyomvendte og i at bringe mindre aktive medlemmer tilbage til fuld aktivitet,« har ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Forstå den kendsgerning, at Hjælpeforeningen ... kan blive en af de vigtigste kilder til venskab, som vi har i Kirken. Gør tidligt noget for dem, der bliver undervist og genaktiveret, og elsk dem ind i Kirken gennem jeres organisation.«¹

Som medlemmer af Hjælpeforeningen kan vi hjælpe nye medlemmer med at lære forskellige grundlæggende sædvaner i Kirken.

- Holde en tale.
- Bære vidnesbyrd.
- Efterleve fasteloven.
- Betale tiende og offerydelser.
- Tage del i slægtsforskning.
- Udføre dåb og bekræftelse for deres afdøde forfædre.

»Det kræver opmærksomme venner at få nye medlemmer til at føle sig godt tilpas og velkomne i Kirken,«

har ældste Ballard sagt.² Vi har alle, men især besøgslerere, det vigtige ansvar at stifte venskaber med nye medlemmer, som en måde at hjælpe dem med at blive solidt »omvendt til Herren« (Alma 23:6).

Fra skrifterne

2 Ne 31:19-20; Moro 6:4

NOTER

1. M. Russell Ballard, »Medlemmer er nøglen«, *Liahona*, sep. 2000, s. 18, 19.
2. M. Russell Ballard, *Liahona*, sep. 2000, s.17-18.
3. Gordon B. Hinckley, »Ethvert nyt medlem er dyrebart«, *Liahona*, feb. 1999, s. 9.
4. Joseph Fielding Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 97.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra vores historie

»Med det stadigt stigende antal nyomvendte,« sagde præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »må vi gøre en stadig større indsats for at hjælpe dem, når de finder vej. De har alle brug for tre ting: En ven, et ansvar og næring med »Guds gode ord« (Moro 6:4).«³

Besøgslerere er i stand til at hjælpe dem, som de våger over. Venskab opbygges ofte langsomt, som det gjorde for en ung søster i Hjælpeforeningen, der var besøgslerer for en ældre søster. De havde været langsomme til at opbygge et venskab, indtil de arbejdede side om side i et rengøringsprojekt. De blev venner, og mens de talte om besøgsbudskabet, blev de begge næret af »Guds gode ord.«

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) sagde, at Hjælpeforeningen »er en livsvigtig del af Guds rige på jorden og ... hjælper sine trofaste medlemmer til at opnå evigt liv i vor Faders rige.«⁴

Hvad kan jeg gøre?

1. Beder jeg for min makker og for, at Ånden vil vejlede os, når vi tjener vores søstre?

2. På hvilke måder tjener vi hver enkelt søster, som vi våger over, så hun ved, at vi oprigtig bekymrer os om hende?

UNDERHOLDNING OG MEDIER

Vores samfund er der meget at vælge imellem inden for medierne. Vi må være opmærksomme på, hvilke billeder og tanker vi lader komme ind i vores sind, fordi »alt, hvad [vi] læser, lytter til eller ser på, påvirker [os]« (Til styrke for de unge hæfte, 2011, s. 11). Adrián Ochoa, andenrådgiver i Unge Mænds Hovedpræsidentskab, skriver om underholdning og medier på s. 48 i dette nummer.

»Husk, at I i virkeligheden er her i dette liv for at udvikle jeres tro, for at blive prøvet og for at lære og for at være glade,« skriver han. »Som medlemmer af Kristi sande kirke, har I en enorm kraft, der kan hjælpe jer. I har også Helligåndens kraft til at advare jer, når I står i en forkert situation. I har også handlefrihedens kraft, så I kan vælge, hvad I vil gøre eller ikke vil gøre.«

Forslag til undervisning af de unge

- Drøft de film, I ser som familie, med jeres teenagere. Lyt til den musik de har. Overvej sammen, hvordan medierne lever op til standarderne i *Til styrke for de unge*.
- Besøg youth.lds.org og klik på »For the Strength of Youth«

under Youth Menu. Der kan I finde videoer, skriftstedshenvisninger, radioprogrammer fra Mormon Channel, spørgsmål og svar, og artikler (se fx »Getting Real«), deriblandt taler fra generalautoriteter.

- Overvej at holde en familieaften om vigtigheden af at vælge gode medier (en god kildehenvisning er David A. Bednar, »Ting, som de virkelig er«, *Liahona*, jun. 2010, s. 22-31).

Forslag til undervisning af børn

I artiklen »Aldersgrænsen« på s. 70, vidste Ethan, hvilke medier han kunne bruge, fordi hans familie havde talt om det. I kunne læse denne artikel med jeres børn og selv indlede en samtale ved at anvende disse spørgsmål:

- *Hvem* kan hjælpe os med at træffe gode valg inden for medier og underholdning?
- *Hvilke* slags medier er godt for os at se, læse eller lytte til?
- *Hvornår* er det i orden at bruge medierne?
- *Hvor* bør vi bruge medierne?
- *Hvorfor* er det vigtigt at være opmærksom omkring underholdning?

»Hvis noget er dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt, så tragter vi efter det« (TA 1:13).

Overvej at lave en familiedieguide ved at folde blanke stykker papirer på midten og hæfte dem sammen i folden, for at danne et hæfte. På hver side kan I skrive, hvilke slags medier der bruges i jeres hjem, sammen med de familiestandarder og den profetiske vejledning, som gør sig gældende for det pågældende medie.

I kan også læse »Sluk og sig det« af Danielle Kennington (*Liahona*, juni 2011, s. 64), til at hjælpe jer med at indlede en samtale om den rette brug af medierne. ■

NOTER TIL OKTOBERKONFERENCEN

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2012, kan I bruge disse sider (og noter til konferencer i fremtidige numre) til hjælp i jeres studium og anvendelse af den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

HISTORIER FRA KONFERENCEN

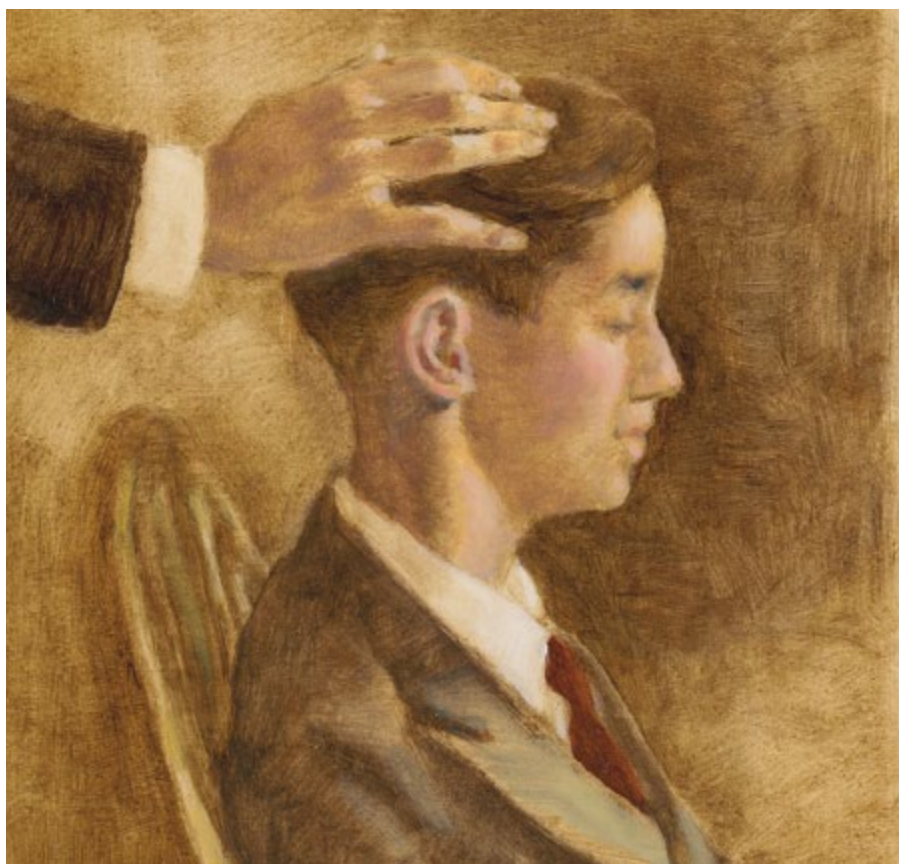
Gud kender vore gaver.

Da jeg blev diakon som 12-årig, boede jeg i New Jersey, 80 km fra New York City. Jeg drømte om at blive en stor baseball-spiller. Min far indvilligede i at tage mig med til en kamp

på det gamle hæderkronede Yankee Stadium i Bronx. Jeg kan stadig se battet svinge, da Joe DiMaggio slog et home run helt ud på tilskuerpladserne midt for, hvor min far og jeg sad. Det

var den eneste gang, min far og jeg tog ind og så en professionel baseball-kamp sammen.

Men en anden dag sammen med min far formede mit liv for evigt. Han tog mig med fra New Jersey og til en ordineret patriarks hjem i Salt Lake City. Jeg havde aldrig set manden før. Min far efterlod mig på dørrinnet. Patriarken førte mig hen til en stol, lagde sine hænder på mit hoved og udtalte en velsignelse som en gave fra Gud,

Profetisk løfte

»Jeg kan love jer, at I vil velsigne [andre], når I hjælper dem til at anerkende de åndelige gaver, de er blevet født med. Ingen er ens og alle har noget forskelligt at bidrage med. Ingen er sat i verden for at mislykkes.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Hjælp dem til at sigte højt«, *Liahona*, nov. 2012, s. 60.

der inkluderede et udsagn om mit hjertes store ønske.

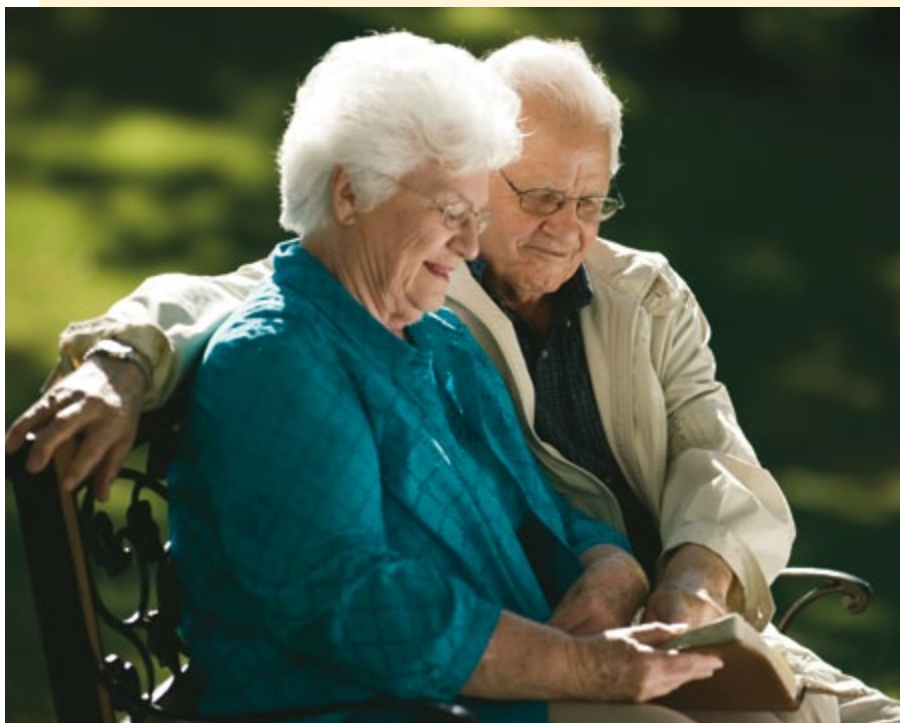
Han sagde, at jeg var en af dem, om hvem det var blevet sagt: "Velsignede er de, som stifter fred" (Matt 5:9). Jeg blev så overrasket over, at en fremmed kendte mit hjerte, at jeg åbnede øjnene for at se det værelse, hvor sådant et mirakel kunne finde sted. Den velsignelse om mine muligheder har formet mit liv, mit ægteskab og min præstedømmetjeneste.

Ud fra den oplevelse og det, der fulgte, kan jeg vidne om dette: »For alle er ikke blevet givet hver eneste gave; for der er mange gaver, og til enhver er der givet en gave ved Guds Ånd« (L&P 46:11).

At Herren åbenbarede en gave for mig, gjorde mig i stand til at indse og forberede mig på mulighederne for at udøve den til velsignelse for dem, jeg elsker og tjener.

Gud kender vore gaver. Min opfordring til jer og mig er at bede om at få kundskab om de gaver, vi har fået, at vide hvordan vi udvikler dem og kunne se de muligheder, som Gud giver os for at tjene andre. Men mest af alt beder jeg om, at I vil blive inspirerede til at hjælpe andre til at opdage deres særlige gaver fra Gud til at tjene.

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Hjælp dem til at sigte højt«, Liahona, nov. 2012, s. 67.

Anvendelse af dette budskab

- Når du læser og overvejer Lære og Pagter 46:11-26, så bed om at vide, hvilke åndelige gaver du måtte have.
- Hvordan kan det hjælpe dig med at udvikle dine åndelige gaver, når du tjener andre?
- Overvej at få en patriarkalsk velsignelse, hvis du endnu ikke har fået den.

Overvej at nedskrive dine tanker i din dagbog eller drøft dem med andre.

Flere hjælpekilder om dette emne: *Tro mod sandheden*, 2005, »Åndelige gaver«, s. 184-186; »Spiritual Gifts« under Gospel Topics på LDS.org.

FIND STYRKE I PRØVELSER

»Hvordan forbliver vi »standhaftige og urokkelige« (Alma 1:25) under en trosprøve? Vi fordyber os i præcis det, der opbyggede vores kerne af tro:

- Man udøver tro på Kristus,
- man beder,
- man grunder over skrifterne,
- man omvender sig,
- man holder befalingerne,
- og man tjener andre.«

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum, »Jeres tros prøve«, *Liahona*, nov. 2012, s. 40; prikker tilføjet.

UDFYLD DET TOMME FELT

1. »Beslutningen om at tage på mission former _____ missionæren, hans eller hendes ægtefælle, og deres efterkommere i flere generationer« (Russell M. Nelson, »Spørg missionærene! De kan hjælpe jer!«, *Liahona*, nov. 2012, s. 18).
2. »For at vi bedre _____, vil jeg foreslå, at vi husker fem ord: »lagttag først og tjen så«« (Linda K. Burton, »lagttag først og tjen så«, *Liahona*, nov. 2012, s. 78).
3. »Tempeltjeneste og _____ er et arbejde, der er delt i to dele« (Richard G. Scott, »Glæden ved at forløse de døde«, *Liahona*, nov. 2012, s. 93).
4. »Det mest kronende træk ved kærlighed har altid været _____« (Jeffrey R. Holland, »Det første store bud«, *Liahona*, nov. 2012, s. 84).

Svar: 1. den åndelige skæbne for; 2. kan elske hinanden; 3. slægtsforskning; 4. trofasthed

FOTOILLUSTRATION: CODY BELL © IRI

SKAB EN FAMILIEKULTUR

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte om fem ting, som forældre kan gøre for at skabe en stærkere familiekultur. Han sagde: »Disse forslag til at skabe en stærkere familiekultur arbejder tæt sammen med Kirkens kultur. Vores styrkede familiekultur beskytter vore børn.«

1. »Forældre kan oprigtigt bede vor evige Fader om at hjælpe dem.«
2. »De kan have familiebøn, skriftstudium og familieaften samt spise sammen så ofte som muligt.«
3. »Forældre kan benytte sig fuldt ud af Kirkens netværk.«
4. »Forældre kan ofte bære deres vidnesbyrd for deres børn.«
5. »Vi kan organisere vores familie baseret på tydelige, enkle familieregler og forventninger, sunde familietraditioner og skikke samt en »familieøkonom.«

Fra »Bliv agtværdige forældre«, *Liahona*, nov. 2012, s. 28.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

MIN FARS UNDSKYLDNING

Det var stærkere end tusind prædikener.

David Hixon

Jeg var 16 år og afspillede mit nye rockalbum for første gang. Men da jeg lyttede efter, blev jeg desværre skuffet over at høre et vulgært ord i den sidste sang. Jeg blev flov. Jeg vidste, at mine forældre ikke ville billige det – musikken levede ikke op til vores familiestandarder. Men jeg kunne godt lide de andre sange, så hver gang jeg afspillede albummet, skruede jeg ned for lyden lige før det stødende ord blev sunget.

Min søster fortalte min far om albummet i en god hensigt. Da han og jeg senere sad i spisestuen, fortalte han om sin bekymring omkring det upassende ord. Skønt han kommenterede det på en venlig måde, forsvarede jeg stædigt min holdning.

Jeg brugte ethvert argument, jeg kunne komme på, for at overbevise min far om, at jeg skulle beholde albummet. »Jeg vidste ikke, at det ord var på albummet, da jeg købte det,« sagde jeg, »og når den sang er på, skruer jeg ned.«

Da han sagde, at jeg stadig måtte give afkald på albummet, sagde jeg: »Hvis det er din holdning, så burde jeg også forlade skolen! Jeg hører

det ord – og værre ord – hver dag på skolen!»

Han begyndte at blive frustreret. Han understregede igen, at vi ikke bør have vulgær musik i vores hjem. Diskussionen eskalerede, da jeg sagde, at der var værre synder, jeg kunne begå, og at jeg aldrig brugte det ord.

Jeg prøvede at vende situationen imod ham: »Jeg prøver virkelig hårdt på at være god, og så fokuserer du på denne ene lille ting og tror, at jeg er en stor synder!«

Min far gav dog stadig ikke efter. Det ville jeg heller ikke. Jeg trampede op på mit værelse, smækkede døren og lagde mig sydende på sengen. Jeg gennemgik mine argumenter igen og igen i mine tanker, forskansede mig dybere i min fejlagtige logik og overbeviste mig selv om, at jeg havde ret.

Ti minutter senere bankede det blidt på døren. Det var min far. Hans ansigtsudtryk havde ændret sig. Han var ikke kommet for at skændes. »Jeg er ked af, at jeg blev vred,« sagde han. »Vil du tilgive mig?« Han fortalte mig,

hvor højt han elskede mig, og at han havde høje tanker om mig. Han prædikede ikke. Han gav mig ikke råd. Han vendte sig og forlod stille værelset.

Tusindvis af prædikener om ydmyghed kunne ikke have haft en stærkere virkning på mig. Jeg var ikke længere vred på ham, kun på mig selv for at have været så stædig og besværlig. Jeg hev fat i albummet, knækkede den i to dele og smed den væk. Jeg ved ikke, om jeg nogen sinde fortalte min far, hvad jeg gjorde, men det betød ikke noget. Det, der betyder noget, er, at jeg fandt ud af, at min far satte vores forhold højere end sin egen stolthed, selv da han havde ret. ■

David Hixon bor i Texas i USA

ET MILDT SVAR

»Et mildt svar afvender vrede, et sårende ord vækker harme.«

Ordsp 15:1

VI MÅ BLIVE FØDT AF VAND OG ÅND

Vi tror, at vi må døbes og modtage Helligåndsgaven (ved bekræftelsesordinancen) for at blive frelst i himlens rige. Frelseren sagde: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5).

Herren belærte også om, at dåbens ordinance – som alle andre ordinanceer i evangeliet – må udføres af en værdig præstedømmebærer. »Den, der er kaldet af Gud og har myndighed fra Jesus Kristus til at døbe, skal træde ned i vandet sammen med den, der har fremstillet sig til dåb ... Derefter skal han nedsænke vedkommende under vandet og igen komme op af vandet« (L&P 20:73-74).

EN HELLIG PAGT

»Dåb ... er en ordinance, som betegner indtræden i en hellig og bindende pagt mellem Gud og mennesket. Mennesket lover at forsage verden, at elske og tjene deres næste, besøge de forældreløse og enkerne i deres lidelser, udråbe fred, forkynde evangeliet, tjene Herren og holde hans befalinger. Herren lover at »udøse sin Ånd mere rigeligt over [os]« (Mosi 18:10), forløse hans hellige både timeligt og åndeligt, regne dem blandt dem, der hører til den første opstandelse og tilbyde evigt liv.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, »Jesu Kristi evangelium«, *Liahona*, maj 2008, s. 46.

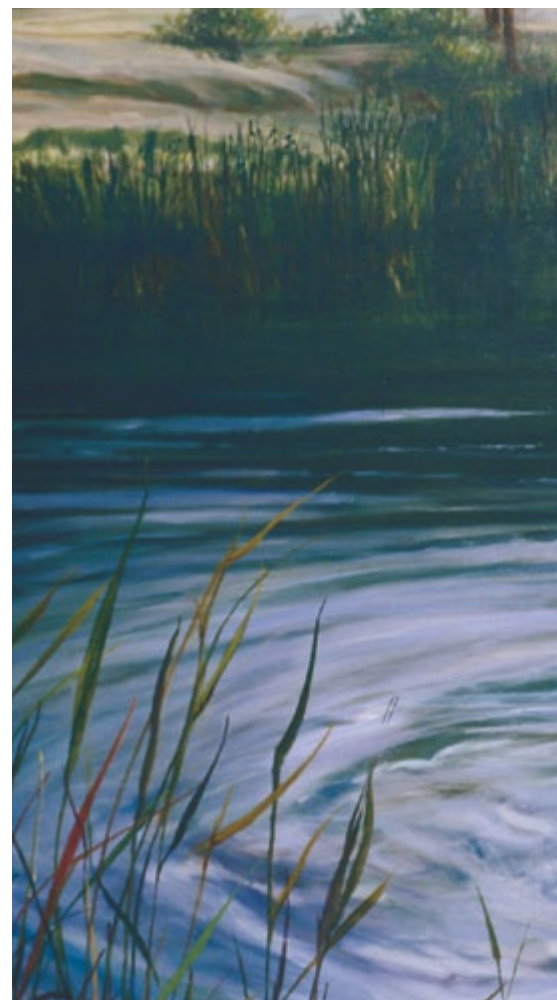
Dåb ved nedsænkning er et symbol på synderens begravelse og personens åndelige genfødsel til at »leve et nyt liv« (Rom 6:4). Ved dåb forlader vi vores gamle liv og begynder et nyt liv som Jesu Kristi disciple. Når vi bliver bekræftet, bliver vi medlem af hans kirke.

Dåb indebærer også en hellig pagt, et løfte mellem vor himmelske Fader og personen, der døbes. Vi indgår pagt om at holde hans befalinger, at tjene ham og hans børn og påtage os Jesu Kristi navn. Han lover at tilgive os vore synder, »udøse sin Ånd mere rigeligt over [os]« (Mosi 18:10), og tilbyder os evigt liv.

Frelseren selv holdt befalingen om at blive døbt på trods af, at han var

uden synd (se Matt 3: 13-17). Han blev døbt for at vise lydighed, at være et eksempel for os og for at »opfylde al retfærdighed« (se 2 Ne 31:5-9). Derfor følger de, der bliver døbt, Frelserens eksempel. ■

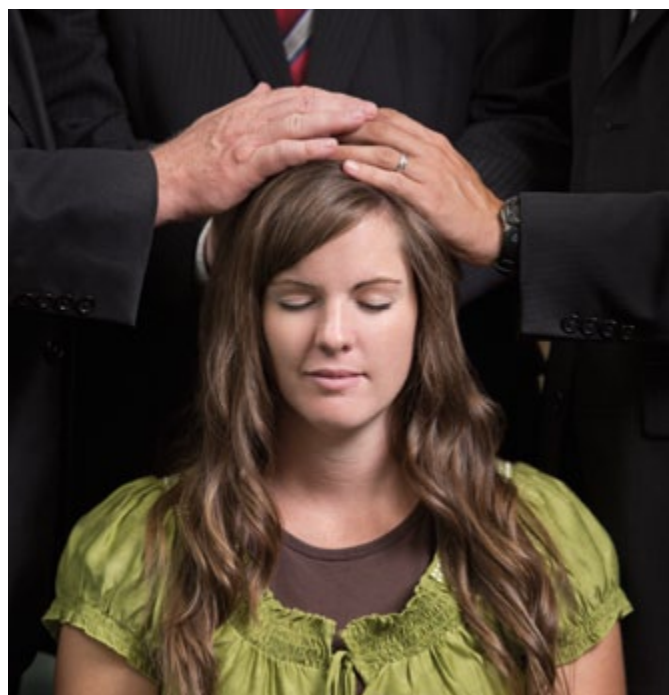
Få yderligere information i, se kapitel 2 i Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow, 2012.

Efter dåben bekræftes vi som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og modtager Helligåndsgaven. Dåb og bekræftelse tillader Jesu Kristi forsoning at bringe en åndelig renselse i vores liv »til ... synders forladelse« (L&P 33:11).

De, der ønsker at blive døbt, må ydmyge »sig over for Gud ... [vidne] for kirken, at de oprigtigt har omvendt sig fra alle deres synder og [være] villige til at påtage sig Jesu Kristi navn« (L&P 20:37).

»Vi tror [på] ... dåb ved nedsænkning i vand« (TA 1:4).

JOHANNES DØBER JESUS AF GRANT ROMNEY CLAWSON © IRI;
FOTOILLUSTRATIONER: SCOTT DAVIS

Ved dåb og bekræftelse bliver vi »de helliges medborgere« i »Guds husstand« (Ef 2:19).

**Ældste
Tad R. Callister**
De Halvfjerds' Præsidium

Robert Bolts klassiske stykke *Mand til alle tider* er historien om Sir Thomas More. Han havde udmærket sig som videnskabsmand, jurist, ambassadør og endelig minister. Han var en absolut retskaffen mand. Stykket åbner med disse ord af Sir Richard Rich: »Enhver mand har sin pris! ... Også i pengesager ... Eller i fornøjelser. Titler, kvinder, ejendele, der er altid noget.«¹

Det er stykkets tema. Det er også livets tema. Findes der en mand eller kvinde i denne verden, som ikke kan købes, hvis retskaffenhed ikke kan prissættes?

Retskaffenhed

Retskaffenhed er modet til at gøre det rigtige uanset, hvilke konsekvenser det får, eller hvor ubelejligt det er.

Efterhånden som stykket udvikler sig, ønsker kong Henrik den 8. at lade sig skille fra dronning Katarina og gifte sig med Anne Boleyn. Men der er en hage ved det: Skilsmisse er forbudt i den katolske kirke. Så kong Henrik den 8., der ikke lader sig hindre i sine ønsker, kræver, at hans undersætter aflægger ed på, at de vil støtte ham i hans skilsmisse. Men der er yderligere et problem.

Sir Thomas More, der er elsket og beundret af borgerstanden, ønsker ikke at give sin støtte – hans samvittighed tillader ham ikke at underskrive eden. Han vil ikke underordne sig, selv på kongens personlige anmodning. Så kommer prøvelserne. Hans venner anvender deres personlige charme og pres, men han vil ikke give efter. Han fratages sin rigdom, sin stilling og sin familie, men han vil ikke underskrive. Til sidst

GRUNDLAGET
FOR ET KRISTUS-
LIGNENDE LIV

bliver han under falsk anklage stillet for retten, og han vil stadig ikke bøje sig.

De har taget hans penge, hans politiske magt, hans venner og hans familie fra ham – og vil endda frarøve ham livet – men de kan ikke tage retskaffenheden fra ham. Den kan ikke sælges for nogen pris.

Ved stykkets højdepunkt bliver Sir Thomas More ufor-skyldt anklaget for forræderi. Sir Richard Rich angiver falsk vidneforklaring for at kunne dømme ham. Da Sir Richard forlader retssalen, spørger Sir Thomas More ham: »Du bærer en embedskæde ... Hvilken?«

Anklager Thomas Cromwell svarer: »Sir Richard er udnævnt som rigsadvokat for Wales.«

More ser da på Rich med stor foragt og svarer skarpt igen: »For Wales? Richard, dog, det gavner ingen mand at give sin sjæl for hele verden ... Men for Wales!«²

Fremover vil mange uden tvivl se tilbage i ukontrol-leret gråd og gentage igen og igen: »Hvorfor gav jeg min sjæl i bytte for Wales eller midlertidig fysisk fornøjelse, berømmelse, en karakter eller mine venners anerkendelse? Hvorfor solgte jeg min retskaffenhed?«

Retskaffenhedens principper

Jeg vil gerne tale om retskaffenhedens syv principper, som jeg håber vil inspirere os til at gøre denne kristuslignende egenskab til et grundlæggende karaktertræk ved os.

1. Retskaffenhed er fundamentet for vores karakter og alle andre dyder. I 1853 påbegyndte de hellige opførelsen af templet i Salt Lake. De hellige brugte næsten to lange, hårde år på udgravningen og på at lægge fundamentet: som er over 2,4 meter dybt, og lavet af sandsten. En dag kom sjakformanden med disse frygtelige nyheder til præsident Brigham Young. Der var revner i blokkene af sandsten. Brigham Young stod over for dette dilemma: (1) gøre deres bedste for at fylde revnerne og bygge et tempel, der ikke var nær så stort og storslået end ventet eller (2) rydde to års arbejde og erstatte det med et fundament af granit, der kunne støtte det prægtige tempel, som Gud havde tænkt sig for dem. Heldigvis valgte præsident Young den sidste løsning.³

En karakter og et kristuslignende liv bygges på et fundament af retskaffenhed. Hvis der er revner i det fundament, vil det ikke kunne bære vægten af de andre kristuslignende egenskaber, der tillægges. Hvordan kan vi være ydmyge, hvis vi mangler retskaffenheden til at erkende vores egen svaghed? Hvordan kan vi udvikle næstekærlighed til andre, hvis vi ikke er helt ærlige i vores omgang med dem? Hvordan kan vi omvende os og være rene, hvis vi kun delvist røber sandheden for vores biskop? Ved roden af enhver dyd finder man retskaffenhed.

Den kristne forfatter C.S. Lewis forklarede, at når man først har lavet en fejl i et matematisk regnestykke, kan man ikke bare fortsætte: »Hvis man er begyndt at lægge forkert sammen, kommer man hurtigst videre ved at indrømme det, gå tilbage og begynde forfra.«⁴

På samme måde kan vi ikke helt tilegne os andre kristuslignende dyder, hvis ikke fundamentet af granit i vores liv er retskaffenhed. I visse tilfælde kan dette kræve, at vi gennemgår en smertefuld proces med at rydde det eksisterende fundament, der er bygget på bedrag, og erstatter det sten for sten med et fundament af retskaffenhed. Men det kan lade sig gøre.

2. *Retskaffenhed er ikke blot at gøre noget, der er lovligt, men at gøre det, der er moralsk rigtigt eller kristuslignende.* Det er måske lovligt at bedrive hor, det er måske lovligt at have fysiske forhold før ægteskabet, det er måske lovligt at sladre, men ingen af disse handlinger er moralsk rigtige eller kristuslignende. Retskaffenhed er ikke blot overholdelse af et lovfæstet kodeks, det er også overholdelse af et højere moralsk kodeks. Det er, som den amerikanske præsident Abraham Lincoln foreslog: At leve i overensstemmelse med »vores væsens bedste engle.«⁷

Enhver ung mand har den moralske pligt at beskytte og bevare sin ledsagers dyd, og enhver ung kvinde har den gensidige moralske pligt over for sin ledsager. Det er en prøve på hans eller hendes retskaffenhed. Den mand eller kvinde, der stræber efter retskaffenhed, vil udvikle en beslutsomhed og en disciplin, der overskrider selv de kraftigste lidenskaber ved fysiske følelser. Det er den retskaffenhed over for Gud, over for en selv og over for andre, der opretholder dem og styrker dem, selv når Satan slipper sit arsenal af moralske fristelser løs på dem. Herren har sagt til denne generation: »... jeg vil oprejse mig et rent folk, som vil tjene mig i retfærdighed« (1 & P 100:16). Gud stoler på, at vi vil være den generation.

For et par år siden måtte min forretningspartner og jeg afskedige en medarbejder. Efter en del drøftelse, nåede vi en aftale om at kompensere ham for hans tjeneste. Jeg følte, at aftalen var mere end retfærdig, forhandlingerne affødte ikke desto mindre nogle spændte forhold. Den aften følte jeg mig tungsindig. Jeg forsøgte at affærdige det ved at sige til mig selv, at jeg havde været

retfærdig, men følelsen ville ikke forlade mig. Så kom denne tilskyndelse: »Det er ikke tilstrækkeligt at være retfærdig, du må også stræbe efter at være Kristus lig.« En retskaffen mands eller kvindes særkende er overholdelse af det højeste moralske kodeks.

3. *Retskaffenhed træffer beslutninger ud fra en forståelse af evig konsekvens.* En af de unge kvinder fra vores menighed var til en prøve på den lokale high school. Da hun så op, så hun, at en af hendes veninder snød. De fik øjenkontakt. Pinlig berørt, trak hendes veninde på skuldrene og udtrykte ordene: »Jeg har brug for karakteren.« Denne unge kvinde havde på en eller anden måde mistet sin evige vision – det er ikke karaktererne, men vores guddommelighed, der er vores destination. Hvad betyder det, om man kommer ind på det mest ansete universitet, hvis man i processen har opgivet sin ophøjelse? Hver gang en eller anden snyder, bytter han sin åndelige førstefødselsret for en portion linser (se 1 Mos 25:29-34). I sin kortsynethed har han i dag takket ja til en dollar frem for det kommende livs uendelige rigdom.

En skuffet far fortalte mig engang, at hans teenagedatter ønskede at leve »det vilde liv« og så tre måneder før sit forventede bryllup omvendte sig, så hun kunne modtage en tempelanbefaling. Jeg kender ikke til nogen stavspræsident, der ville give en tempelanbefaling under de omstændigheder. Men selv hvis den blev givet, ville det være en forbandede og ikke en velsignelse. Retskaffenhed er ikke kortsynet – det er ikke bare en midlertidig ændring af ens adfærd; det er en permanent ændring af ens væsen.

Kong Benjamin fortalte os, hvordan vi kan ændre vores væsen fra et naturligt menneske

Vi kan ikke helt tilegne os andre kristuslignende dyder, hvis ikke fundamentet af granit i vores liv er retskaffenhed. I visse tilfælde kan det kræve, at vi gennemgår en smertefuld proces med at rydde det eksisterende fundament, der er bygget på bedrag, og sten for sten erstatter det med et fundament af retskaffenhed.

At ændre vores væsen, ikke blot vores adfærd, muliggøres ved et evigt perspektiv om, at vi er Guds børn, at vi har en gnist af hans guddommelighed i os, og at vi gennem forsoningen kan blive lige som han – det fuldkomne forbillede på retskaffenhed.

til et åndeligt menneske: »For det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det fra Adams fald og vil være det for evigt og altid, *medmindre* han giver efter for den hellige Ånds tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig ved Herren Kristi forsoning og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det tjenligt at pålægge ham, ligesom et barn underordner sig sin far« (Mosi 3:19, fremhævelse tilføjet).

Vi kan ikke blot ændre vores væsen, men hele vores adfærd, med det evige perspektiv, at vi er Guds børn, at vi har en gnist af hans guddommelighed i os, og at vi gennem hans forsoning kan blive ligesom han – det fuldkomne forbillede på retskaffenhed.

4. Retkaffenhed åbenbarer hele sandheden og intet andet end sandheden. Jeg tror, at Herren kan leve med vore svagheder og fejltagelser, så længe vi udviser et ønske om og gør en indsats for at omvende os. Det er det, forsoningen handler om. Jeg tror ikke, at han tolererer et bedragerisk hjerte eller en løgnagtig tunge.

For et par år siden foretog jeg rejse rundt i en mission. Nogle af missionærerne kæmpede med lydighed. Den aften havde missionspræsidenten og jeg interview med nogle af missionærerne. Den følgende morgen begyndte missionspræsidenten vores zonekonference ved at give en fremragende tale om retskaffenhed. Jeg følte mig tilskyndet til at uddybe emnet. Vi bekendtgjorde, at vi om lidt ville holde yderligere interviews. Vi bad missionærerne om ikke at lege den leg, hvor man kun røber sandheden, hvis man bliver stillet det perfekte spørgsmål.

Ånden var til stede, og fire missionærer fra aftenen før henvendte sig til mig og sagde: »Vi har mere, vi gerne vil fortælle.« En af dem sagde: »Jeg vil gerne være en ærlig person.« Den dag ændrede han sit fundament af sand til et granitfundament af retskaffenhed.

5. Retkaffenhed kender ikke til forsvar eller undskyldninger. Der er noget ædelt ved en person, der indrømmer sine svagheder og påtager sig skylden uden undskyldning eller forsvar. Ved flere lejligheder optegnede Joseph Smith sine svagheder i Lære og Pagter til skue for alle. Det fortæller os, at han ikke var fuldkommen, og det fortæller os også, at han ikke havde noget at skjule – han var en retskaffen mand. Hvad gør det ved hans troværdighed, når han fortæller beretningen om den første åbenbaring eller om Moronis besøg? Det fortæller os, at vi kan have tillid til ham, at vi kan tro på alle hans ord, fordi han i sandhed er en retskaffen mand.

6. Retkaffenhed er at holde sine pagter og forpligtelser, selv når det er ubelejligt. Retkaffenhed er modet til at gøre det rigtige uanset, hvad konsekvenserne er, eller hvor ubelejligt det er. Præsident N. Eldon Tanner (1898-1982), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab fortalte følgende oplevelse:

»En ung mand kom til mig for ikke så længe siden og sagde: Jeg indgik en aftale med en mand, hvilket kræver, at jeg skal betale et bestemt beløb hvert år. Jeg er bagud med betalingerne, og jeg kan ikke betale, for hvis jeg gør det, mister jeg mit hjem. Hvad skal jeg gøre?»

Jeg så på ham og sagde: »Hold din aftale.«

»Selv om det kommer til at koste mig mit hjem?»

Jeg sagde: Jeg taler ikke om dit hjem. Jeg taler om din aftale, og jeg tror, at din hustru hellere vil have en mand, som holder sit ord og lever op til sine forpligtelser, holder sine løfter eller pagter og som er nødt til at leje en bolig, end hun vil have et hjem med en mand, som ikke holder sine pagter og løfter.«⁶

Han havde et svært valg: Sit hjem eller sin retskaffenhed. En retskaffen mand eller kvinde giver ikke efter eller underordner sig, blot fordi det er svært eller dyrt eller ubelejligt. I denne henseende har Herren en fuldkommen sans for retskaffenhed. Han sagde: »Hvem er jeg ... som har lovet noget og ikke har opfyldt det?« (L&P 58:31).

En af de sværeste prøver på retskaffenhed er, om vi lever op til vore forpligtelser og holder vore løfter, som vi har indgået eller om der er smuthuller i vores ord.

7. *Retskaffenhed styres ikke af andres tilstedeværelse. Det er noget, der motiveres af det indre, ikke det ydre.* Ældste Marion D. Hanks (1921-2011) fra De Halvfjerds, fortalte om en mand og hans lille søn, der »gjorde et ophold ved en majsmark på en øde landevej« og så de lækre majscolber, der stod lige bag ved hegnet. Faderen, der havde set foran sig, bag sig, til venstre og til højre for sig, »begyndte at klatre

over hegnet« for at tage nogle majscolber. Hans søn så på ham og sagde bebrejdende: »Far, du glemte at se op.«⁷

I Shakespeares stykke *Hamlet* siger Polonius til sin søn Laertes:

»... vær sand imod dig selv;
så følger det så vist som nat på dag,
at du blir ikke falsk mod nogen mand«⁸

Hvilket herligt råd! Vi har et valg. Vi kan enten gribe øjeblikket og tage kontrol over vores liv eller blive vores samfunds og ligemænds marionetter.

Ville du se pornografi i nærværelse af din mor, din date, din ægtefælle eller din biskop? Hvis det er forkert i andres nærværelse, så er det lige så forkert i deres fravær. En retskaffen person, der er tro mod sig selv og mod Gud, vil vælge det rette uagtet om der er tilskuere, fordi han styrer sig selv, og styres ikke udefra.

Må vores sjæls retskaffenhed bære et skilt, der med store sorte bogstaver, lyder: »IKKE TIL SALG FOR NOGEN PRIS« så det må siges som os, som det gjorde om Hyrum Smith: »Velsignet er min tjener Hyrum Smith, for jeg, Herren, elsker ham på grund af hans hjertes retskaffenhed« (L&P 124:15).

Må vi alle være retskafne mænd og kvinder – ikke fordi vi bør være det, men fordi vi ønsker det. Herren har sagt: »Sandelig siger jeg jer: Alle blandt dem, som ved, at deres hjerte er ærligt ... og som er villige til at iagttage deres pagter ved opofrelse ... *de er antaget af mig*« (L&P 97:8; fremhævelse tilføjet).

Må vi alle antages af Gud, fordi vi stræber efter at blive retskafne mænd og kvinder. ■

Fra en tale, der blev holdt på Brigham Young University den 6. dec. 2011. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play of Sir Thomas More*, 1960, s. 2.
2. Bolt, *A Man for All Seasons*, s. 95.
3. Se Richard Neitzel Holzapfel, »Every Window, Every Spire Speaks of the Things of God«, *Ensign*, mar. 1993, s. 9.
4. C.S. Lewis, *Det er kristendom*, 1996, 5. oplag, s. 38.
5. Abraham Lincoln, første tiltrædelsestale, 4. marts 1861.
6. N. Eldon Tanner, i Conference Report, okt. 1966, s. 99.
7. Marion D. Hanks, i Conference Report, okt. 1968, s. 116.
8. William Shakespeare, *Hamlet*, Edvard Lembeckes oversættelse, Samlede Shakespeare: Dramatiske værker, 3. udg., 1998, s. 1028.

*I sin søgen efter
at tjene andre som
Frelseren gjorde,
indså en travl mor,
at hun havde mange
muligheder for at
tjene – ikke uden
for hjemmet, men
indenfor.*

Vær discipel

TIL ALLE TIDER OG
I ALLE TING OG
PÅ ALLE STEDER

Melissa Merrill

Da Alma forklarede dåbens pagt ved Mormons vande, belærte han om, at det indebærer at stå som Guds vidner »til alle tider og i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:9). Det er et mønster, som Frelserens disciple den dag i dag stadig stræber efter at efterleve, og en pagt, som fornyes hver uge ved nadveren, når Kirkens medlemmer lover at »altid erindre« Frelseren (L&P 20:77).

Hvordan kommer det at være discipel til udtryk? Kirkens tidsskrifter inviterede sidste dages hellige fra hele verden til at deltage i et »discipel-eksperiment.« Kort fortalt bad vi disse medlemmer om at fokusere på en bestemt lære fra eller beretning fra Jesu Kristi liv og regelmæssigt studere og grunde over de udvalgte skriftsteder i en uge, og derpå berette om, hvordan et grundigt studium af Frelserens liv og lærdomme påvirkede deres måde at følge ham »til alle tider« i deres liv.

Vær discipel til alle tider

Kara Laszczyk fra Utah, havde længe set på det at være discipel som et ønske om at efterligne og blive mere som Jesus Kristus og var villig til at ofre og tjene ved at forkynde hans

evangelium. Men hun følte sig delvist hæmmet af sin indadvendte personlighed.

»Jeg har tendens til at kun at tænke inden for min egen sfære, fordi det er ubehageligt for mig at give af mig selv til andre mennesker,« forklarer hun. »Jeg bekymrer mig alt for meget om, hvad andre mennesker tænker om mig, frem for hvad jeg tænker om mig selv, og hvad Frelseren tænker om mig.«

Men søster Laszczyk siger, at hendes ugelange eksperiment med at studere Luk 7, som omhandler Frelseren, der tjener flere mennesker, fik hende til at revurdere sine motiver. Hun spurgte sig selv: »Drives mine handlinger af et oprigtigt ønske om at blive som Frelseren, og bekymrer jeg mig om andre, eller krydser jeg bare ting af på min liste, så jeg får det godt ved at vide, at jeg har færdiggjort en opgave? Bekymrer jeg mig mere om andres velbefindende eller om, hvad andre vil synes om mine handlinger?«

Hun siger, at det gik op for hende, at en del af det at følge Frelseren – at gøre det, han ville gøre i en given situation – indebar at holde af og tjene *når der var brug for hende*, ikke kun når det var belejligt.

UDFORDRINGERNE VED AT VÆRE DISCIPEL

»Når vi lover at følge Frelseren, at gå i hans fodspor og være hans disciple, lover vi at gå derhen, hvor den guddommelige sti fører os hen. Og frelsens sti er altid på den ene eller den anden måde gået gennem Getsemane. Så hvis Frelseren stod over for sådanne uretfærdigheder, modgang, forfølgelser og lidelser, kan vi ikke forvente, at vi ikke skal stå over for noget af det, hvis vi stadig har til hensigt at kalde os hans sande disciple og trofaste følgesvende.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Lessons from Liberty Jail«, *Ensign*, sep. 2009, s. 31.

»At være disciple er ikke noget passivt,« siger hun. »Det er ikke altid let. Den tid, energi og de midler, som vi ofrer ved at give oprigtig, kærlig tjeneste til andre, vil hjælpe os til at komme Frelseren nærmere.« Og hun tilføjer, at hun finder styrke i at vide, at Herren ikke beder os om at løbe stærkere, end vi er i stand til (se Mosi 4:27) eller at gøre ting, som vi ikke kan gøre uden hans hjælp.

At kende til disse principper, hjalp søster Laszczyk med at deltage i en faste for familiemedlemmer, selv om faste har været et af hendes svage punkter i fortiden. Den viden har motiveret hende til at ændre sig på andre områder.

»Jeg ønsker at være mere proaktiv i forbindelse med at tjene i stedet for bare at vente på, at en tilmeldingsliste går rundt,« siger hun. »Jeg ønsker at være en bedre besøglærer. Jeg ønsker at opsøge måder, hvorpå jeg kan tjene uden for Kirken i mit lokalsamfund. Jeg ønsker, at min første tanke skal være: »Hvad kan jeg gøre for dem?« eller »Hvad har de brug for?« ikke »Har jeg tid?« eller »Hvordan kommer det her til at påvirke mig?«

Vi har brug for vor Frelser,« konkluderer hun, »men han har også brug for os. Han har brug for, at vi hjælper og løfter hinanden.«

Francisco Samuel Cabrera Perez fra Chihuahua i Mexico, siger, at han ikke ser sig selv som en dårlig person; han har stræbt efter at adlyde befalingerne og opfylde sine pligter over for sin familie og sin næste lige siden han blev døbt som 16-årig. Men eksperimentet med at studere Frelserens liv gav ham forståelse for det at være disciple, som gik fra teori til praktik.

Studiet af Joh 6:27-63, den prædiken, hvor Frelseren omtaler sig selv som livets brød, fik bror Cabrera til at erkende en tendens i sig

selv, som mange har: At sætte sin personlige magelighed først.

»Jeg finder altid en eller flere årsager – undskyldninger – til at udsætte mine pligter,« forklarer han. Tanker som: »Lige om lidt« eller »i morgen« eller »det haster jo ikke« falder ham altid ind, siger han, »de kredser som gribbe og hindrer min familiemæssige, økonomiske, sociale og frem for alt, evige udvikling.«

Kun at følge Frelseren i de ting, som vi kan lide at gøre, gør os til »næsten disciple,« ikke sande disciple, siger han. At læse om Frelserens villighed til at underordne sig Faderens vilje, øgede bror Cabreras egen forpligtelse, og han fik større forståelse for, hvordan det at tage naderen hver uge, hjælper ham med at »aflægge det naturlige menneske« (Mosi 3:19).

»Jeg underordner mig Helligåndens indflydelse og lader forsoningens kraft gøre mig til en hellig,« forklarer bror Cabrera. »For at dette kan ske, må jeg udvikle Kristi egenskaber: blive som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, kærlig, være villig til at underordne mig Herrens vilje« (se Mosi 3:19).

Efterhånden som bror Cabrera gjorde en større indsats for at aflægge det naturlige menneske, fandt han en øget kærlighed til vor himmelske Fader og Jesus Kristus, sin familie, sine ledere og andre venner. Han opdagede, at hans arbejdsindsats steg. Og frem for alt, opdagede han, at han glædede sig over – og ikke led ved – at gøre ting, der opbyggede Guds rige.

»Det at være Frelserens disciple plejede jeg at se som en byrde, men nu ser jeg, at hans åg er godt og hans byrde er let« (se Matt 11:30), siger bror Cabrera. »Det er, hvad planen for lykke handler om: At følge Jesus Kristus og glæde sig med ham nu og i evighederne.«

At være en Jesu Kristi discipel er ikke blot en periodisk aktivitet, men en livsstil.

Vær discipel i alle ting

Chioma N., 15 år, fra Nigeria, studerede Joh 7 og 3 Ne 14 som del af sit ønske om at være mere lydige. Hun indrømmer, at det er svært »at gøre visse ting, som jeg ikke holder af at gøre – især at rydde op i køkkenet, når jeg er træt.« Men hun har også et ønske om at »elske mennesker omkring sig,« og hun fandt ud af, at lydighed var en måde at vise den kærlighed på (se Joh 14:15).

Efterhånden, som Chioma studerede Frelserens lærdomme om lydighed og læste om hans underdanighed over for vor himmelske Faders vilje, indså hun, at fordi vor himmelske Fader og Jesus Kristus vidste, at vi ville synde og gå på afveje, gav de os befalinger for at hjælpe os til at holde os på den lige og snævre sti. Hun lærte også, at uden lydighed kan vi ikke komme ind i Guds rige.

»Jeg har lært, at ingen er fuldkommen, men vi kan stræbe efter fuldkommenhed gennem lydighed,« sagde hun. »Og jeg har også lært, at vi bør være lydige, så vor himmelske Fader kan velsigne os.«

Hun fik mulighed for at udvise lydighed i skolen, da hun blev bedt om at feje gulvet i klasselokalet, selv om det ikke var hendes tur.

»Jeg adlød ydmygt, da jeg hørte Helligånden bede mig om at adlyde og feje gulvet i klasselokalet. Mine medstuderende var overraskede, og det var vores lærer også. På grund af denne hændelse, kender mennesker mig nu som en lydige og ydmyg pige. Jeg var glad hele ugen, fordi jeg var lydige.«

Michelle Kielmann Hansen voksede op i Grønland og bor nu i Danmark, begge steder er der tradition for »at udvise venlighed og være hjælpsom,« siger hun. På mange måder, siger hun, har de steder, hun har boet,

bidraget til at gøre det lettere at føre et kristuslignende liv.

På andre måder, siger hun, er det dog svært at få folk til at forstå, at det ikke blot er en periodisk aktivitet at være Jesu Kristi discipel, men snarere en livsstil. Hun siger, at hendes jævnaldrende, deriblandt to bofæller, som ikke er medlemmer, ofte har svært ved at forstå en livsstil, der indebærer »alle de timer i kirken«, tempelbesøg, skriftstudium og en månedlig faste. Det gør det svært at leve et liv som discipel, når hun støder på dårlige medier, anstødeligt sprog eller andre negative, ydre påvirkninger. »Med den slags påvirkning,« siger hun, »kan det være en stor udfordring at huske på, at jeg faktisk er Jesu Kristi discipel.«

Søster Hansen indrømmer, at det er svært at være ung voksen i en verden, hvor moral konstant synes at ændre sig. På visse områder er beslutningen mellem rigtigt og forkert meget tydelig. På andre områder er den ikke. Men selv om situationerne, som hun støder på, er komplekse, så er skrifterne enkle, siger hun.

»Det er sværere at være Jesu Kristi discipel, hvis man ikke kender ham,« siger søster Hansen. »Skrifterne er redskaber, der hjælper os med at lære ham at kende. Hver eneste gang jeg ikke ved, hvordan jeg skal reagere, så vender jeg mig automatisk til det, jeg har studeret morgen og aften,« siger hun. »At studere Frelserens liv og lærdomme har hjulpet mig til bedre at forstå, at

*Et medlem sagde:
»Vi kan finde nye
måder at være som
Frelseren på, hver
eneste gang vi studerer
hans liv. Og vi fortsætter
med at lære det ved at
følge hans eksempel.«*

han gjorde, hvad han gjorde, fordi han elsker hver enkelt af os.

Efterhånden som jeg har lært mere om ham, har jeg forstået, at det at være en Jesu Kristi discipel indebærer at vide, hvem han er. Og det har hjulpet mig til at reagere, som han har lært os. At være discipel er at vide og vælge, hvad Jesus Kristus ville gøre i enhver situation – derfor er det vigtigt at studere hans lærdomme regelmæssigt.«

Vær discipel på alle steder

Stacey White i Indiana i USA er mor til fire og higede efter at få mulighed for at hjælpe en nabo, en ven eller selv en fremmed i løbet af den uge, hvor hun studerede Matt 25:35-40, hvor Frelseren belærer om, at det at tjene »en af disse mine mindste« er faktisk at tjene ham (v. 40).

»Fordi jeg er en travl hjemmegående mor til fire små børn, føler jeg mig sommetider frustreret over, at jeg ikke kan være til hjælp så ofte, som jeg gerne ville,« forklarer søster White. »Jeg har så travlt med at tage mig af min egen families behov, at jeg har meget lidt tid til andet.«

Søster White bemærker, at efterhånden som hun fortsatte med at studere, foretage krydshenvisninger, grunde over disse skrifterne og bede om mulighed for at tjene, »syntes ugen at blive endnu mere stressende, end hvad moderskabet normalt indebærer« – absolut ikke hvad hun havde håbet på.

»Der var skoleprojekter, der krævede hjælp, mere rod at rydde op,

søskende-skænderier, der skulle afværges, og et bjerg af vasketøj, der synes at vokse af sig selv. Listen med gøremål syntes aldrig at være tæt på at være færdiggjort. Mine bønner synes at gå ubesvarede hen, idet jeg længtes efter fritid og energi til at tjene andre end min mand og mine børn.«

Men så halvvejs gennem ugen, indså søster White noget. Bare fordi hun ikke havde mulighed for at tjene uden for sit hjem, betød det ikke, at Herren lod hendes bønner være ubesvarede, og det betød ikke, at hun ikke havde tjent på betydningsfulde måder.

»Herren *besvarede* min bøn ved at give mig disse muligheder inden for min egen familie,« siger hun. »Til tider føler jeg, at tjeneste for min egen familie ikke gælder, og for at det kan klassificeres som tjeneste, så må den være uden for hjemmet og gives til andre end et familiemedlem. Men med min nye forståelse, mens jeg redte senge, vaskede tøj, kørte for mine børn og gjorde alle mine daglige pligter som mor, gjorde jeg dem med større glæde. Mine opgaver syntes ikke mere så dagligdagsagtige, og jeg indså, at jeg gjorde en forskel for min familie.«

For Dima Ivanov fra Vladivostok i Rusland, kom invitationen om at deltage i »discipel-eksperimentet« på et hektisk tidspunkt. Bror Ivanov havde for nylig forladt sit job for at blive selvstændig, og fordi han skulle overveje så mange arbejdsrelaterede ansvar, tænkte han på, om han ville få svært ved at holde det, at være

discipel, længst fremme i tankerne.

Han indvilligede dog stadig i at deltage, og eftersom det, at være discipel, for ham betød at være »lydig og følge en lærers retning eller råd,« gik han i dybden med bjergprædikenen, i Matt 5 og 3 Ne 12.

Det, som bror Ivanov fandt frem til, da han studerede prædikenens detaljer, siger han, var hans egne svagheder. Men at vide, at Frelseren havde lovet, at de mennesker, der ydmyger sig, vil få det ydmyge gjort stærkt (se Eter 12:27), fik bror Ivanov til at vende sig til ham og søge muligheder for at udvikle sig.

»Jeg følte, at jeg kom Frelseren nærmere,« berettede bror Ivanov. »Jeg lærte, at han er den største lærermeister, og jeg fandt måder, hvorpå jeg kunne blive mere ligesom han. Efterhånden som jeg studerede det at være discipel, lærte jeg, at vi kan finde nye måder at blive som Frelseren på, hver eneste gang vi studerer hans liv. Og vi fortsætter med at lære det ved at følge hans eksempel. Vi må praktisere det, vi lærer.«

Han sagde, at hans forståelse for det at være discipel, ændrede sig i løbet af ugen. »At følge Frelseren er ikke blot at studere evangeliets principper eller adlyde hans befalinger,« forklarede han. Hvor vi end er, eller hvad vi end foretager os, så kan vi have »et oprigtigt ønske om at følge hans eksempel og have til hensigt at blive, som han er.« ■

Melissa Merrill bor i Idaho i USA

Ældste
Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles
Kvorum

Balancering

AF SANDHED OG TOLERANCE

Beskaffenheden af og sandhedens natur er et af de fundamentale spørgsmål i livet. Jesus sagde til den romerske statsholder Pilatus, at han var kommet til verden for at »vidne om sandheden.« Den vantro spurgte: »Hvad er sandhed?« (Joh 18:37-38). På et tidligere tidspunkt havde Frelseren sagt: »Jeg er vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6). I nutidig åbenbaring, erklærede han: »... sandhed er kundskab om alt, som det er, og som det var, og som det skal blive« (L&P 93:24).

Vi tror på *absolut sandhed*, deriblandt Guds eksistens samt det rigtige og forkerte fastlagt gennem hans befalinger. Vi ved, at Guds eksistens og eksistensen af absolut sandhed er grundlæggende for liv på denne jord, uanset om man tror på det eller ej. Vi ved også, at det onde findes, og at visse ting ganske enkelt er fuldstændigt og evigtvarende forkerte.

Tolerance over for adfærd er en mønt med to sider. Tolerance eller respekt er på den ene side af mønten, mens sandhed altid er på den anden side.

Chokerende rapporter om plyndringer og løgn i stort omfang i civiliserede samfund antyder et moralsk vakuum, hvori mange næsten ingen fornemmelse har for rigtigt og forkert. Udbredte uroligheder, plyndring og bedrageri har fået mange

til at undre sig over, om vi er ved at miste det moralske fundament, som den vestlige verden har fået fra dens jødisk-kristne arv.¹

Det er godt at bekymre sig for vores moralske grundvold. Vi lever i en verden, hvor flere og flere indflydelsesrige personer lærer og handler ud fra en tro på, at der ikke findes noget absolut rigtigt eller forkert – at al myndighed og alle regler for adfærd er menneskeskabte valg, som har forrang over Guds befalinger. Mange tvivler endog på, at der er en Gud.

Filosofien bag moralsk relativisme, som går ud på, at det enkelte menneske er fri til selv at vælge, hvad der er rigtigt eller forkert, er blevet den uofficielle trosbekendelse

for mange i USA og andre vestlige lande. I ekstrem grad bliver den ondskab, som før i tiden blev indkredset og skjult som en byld, nu lovliggjort og holdt frem som et banner. Overbevist om denne filosofi fanges mange i den opvoksende generation af selviske fornøjelser, pornografi, uærlighed, sjofelt sprog, afslørende påklædning, hedensk maling og piercing af kropsdele og fornædrende seksuel handlinger.

Mange religiøse ledere underviser om Guds eksistens som den ultimative lovgiver, ved hvis befaling en bestemt opførsel er absolut rigtig og sand og anden opførsel er absolut forkert og usand.² Profeter fra Bibelen og Mormons Bog forudså denne tid, da mennesker ville ælske nydelser højere

Vi må forsvare sandheden, også mens vi udøver tolerance og respekt for tro og idéer, som adskiller sig fra vore egne.

end Gud (2 Tim 3:4) og i sandhed, når mennesker ville fornægte Gud (se Jud 1:4; 2 Ne 28:5; Moro 7:17; L&P 29:22).

Under disse betrængte forhold har vi, som tror på Gud og den naturlige følge af rigtigt og forkert, en udfordring ved at leve i en gudløs og stadigt stigende amoralsk verden. Under disse omstændigheder har vi alle – især den opvoksende generation – en pligt til at stå op og tale for at bekræfte, at Gud lever, og at der er absolutte sandheder, som hans befalinger fastsætter.

Mange lærere på skoler, gymnasier og universiteter underviser i og praktiserer relativ moral. Dette former

indstillingen hos mange unge mennesker, som indtager deres pladser som lærere for vore børn og offentlige meningsdannere gennem medierne og populær underholdning. Filosofien om moralsk relativisme fornægter det, som millioner af troende kristne, jøder og muslimer betragter som fundamentalt, og denne fornægtelse skaber store problemer for os alle. Det, som troende bør gøre ved dette leder til det andet af mine tvillinge-emner, tolerance.

Tolerance defineres som en venlig og rimelig indstilling mod fremmedartede eller anderledes meninger og skikke eller mod de personer, som har eller praktiserer dem. Eftersom moderne transport- og kommunikationsmidler har bragt os alle tættere på andre folk og tankegange, har vi brug for større tolerance.

Denne større eksponering af forskelligheder både beriger og komplicerer vores liv. Vi beriges gennem samvær med forskellige mennesker, der minder os om den skønne mangfoldighed blandt Guds børn. Men forskellighed i kultur og værdier udfordrer os også til at finde ud af, hvad der kan stemme overens med vores evangeliske kultur og værdier, og hvad der ikke kan. På denne måde øger diversiteten risikoen for konflikt og kræver, at vi bliver mere opmærksomme på tolerancens natur. Hvad er tolerance, hvornår gælder den, og hvornår gælder den ikke?

Dette er et sværere spørgsmål for dem, som tror på Guds eksistens og en absolut sandhed, end det er for dem, som tror på moralsk relativisme. Jo svagere ens tro på Gud er, og jo færre moralske absolutter, jo færre lejligheder er der, hvor andres idéer eller skikke vil konfrontere en med udfordringen om at være tolerant. For eksempel har en ateist ikke behov for at beslutte, hvilke slags eller blasfemiske situationer, der kan tolereres, og hvilke der skal konfronteres. Personer, som ikke tror på Gud eller på absolutte sandheder i moralske anliggender ser sig selv som de mest tolerante personer. For dem er næsten alt i orden. Dette trossystem kan tolerere næsten al adfærd og enhver person. Desværre har de, der tror på moralsk relativisme, ofte svært ved at tolerere dem, som insisterer på, at der er en Gud, som bør respekteres, og at der er visse moralske absolutter, der bør overholdes.

Eftersom Jesu Kristi disciple har fået befaling om at være i verden, men ikke af verden, må vi søge tolerance fra dem, som hader os for ikke at være af verden.

Tre absolutte sandheder

Så hvad betyder tolerance for os og andre troende, og hvilken særlig udfordring har vi i udøvelsen af den? Jeg begynder med tre absolutte sandheder. Jeg udtrykker dem som Herren Jesu Kristi apostel, og jeg tror, at de fleste af disse idéer generelt deles af andre troende.

For det første, er alle mennesker brødre og søstre under Gud, og de lærer inden for deres forskellige religioner at elske og gøre godt mod hinanden. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) udtrykte denne tanke for sidste dages hellige: »Enhver af os fra forskellige trosretninger tror på Guds faderskab, selvom vi har forskellige opfattelser af ham. Hver især er vi en del af en stor familie, den menneskelige familie, Guds sønner og døtre, og er derfor brødre og søstre. Vi skal gøre en større indsats for at skabe gensidig respekt, mildhed og tolerance for hinanden, uanset hvilke lærdomme eller filosofier vi bekender os til.«³

Bemærk at præsident Hinckley talte om gensidig respekt *såvel som* tolerance. At leve sammen med gensidig respekt for hinandens forskelligheder er en udfordring i dagens verden. Men – og her vil jeg gerne fremsætte *endnu* en absolut sandhed – dette at leve med forskelligheder er, hvad Jesu Kristi evangelium belærer os om, at vi skal gøre.

Himmeriget ligner en surdej, sagde Jesus (se Matt 13:33). Surdej – gær – er skjult i en større masse, indtil det hele er gennemsyret eller hævet af dens virkning. Vor Frelser

belærte også sine disciple om, at de ville møde trængsler i verden (se Joh 16:33), at de ville være få i antal (se 1 Ne 14:12), og at de ville blive hadet, fordi de ikke er af denne verden (se Joh 17:14). Men det er vores rolle. Vi er kaldet til at leve med andre af Guds børn, som ikke deler vores tro eller værdier, og som ikke har indgået de samme pagtsforpligtelser, som vi har. Vi skal være *i* verden, men ikke *af* verden.

Eftersom Jesu Kristi disciple har fået befaling om at være som en surdej, må vi søge tolerance fra dem, som hader os for ikke at være af verden. Som en del af dette kan vi til tider være nødt til at udfordre love, som vil svække vores frihed til at udøve vor tro, i tillid til vore forfatningsmæssige rettigheder til religionsfrihed. Den store bekymring er, at »folk af alle trosretninger har mulighed for at udarbejde deres forhold til Gud og hinanden, uden at staten skal kigge dem over skulderen.«⁴ Det er årsagen til, at vi har brug for forståelse og støtte, når vi må kæmpe for religionsfrihed.

Vi skal også udvise tolerance og respekt for andre. Som apostlen Paulus sagde, bør kristne »stræbe efter det, der tjener freden« (Rom 14:19) og så vidt muligt holde »fred med alle mennesker« (Rom 12:18). Som følge deraf bør vi være hurtige til at ære det gode, der er i alle mennesker og i mange holdninger og skikke, der adskiller sig fra vore egne. Som Mormons Bog lærer os:

»Derfor kommer alt det, som er godt, fra Gud ... derfor er alt det, som opfordrer og tilskynder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham, inspireret af Gud.

Pas derfor på ... at I ikke dømmes det ... som er godt og af Gud, til at være af Djævelen« (Moro 7:12-14).

Denne tilgang til forskelligheder vil bane vej for tolerance og respekt over for os.

Vores tolerance og respekt for andre og deres tro gør ikke, at vi skal opgive vores hengivenhed for de sandheder, vi forstår og de pagter, vi har indgået. Dette er en *tredje* absolut sandhed. Vi har rollen som soldater i krigen mellem sandhed og vildfarelse. Der er ingen mellemvej. Vi må forsvare sandheden, også mens vi udøver tolerance og respekt for tro og idéer, som adskiller sig fra vore egne, og for de mennesker, som har dem.

Tolerance over for opførsel

Selv om vi skal udvise tolerance og respekt for andre og deres tro, herunder deres ret til at forklare og tale for deres standpunkt, så kræves det ikke af os, at vi respekterer eller tolererer dårlig *opførsel*. Vores pligt mod sandheden kræver, at vi søger at gøre os fri af dårlig adfærd. Dette er let, når det gælder ekstrem adfærd, som de fleste troende og ikke-troende anerkender som forkert eller uacceptabel.

Men hvad angår mindre ekstrem adfærd, hvor selv troende er uenige om, hvorvidt den er forkert, så er det langt vanskeligere at definere, hvad og i hvilken grad vi bør tolerere. Således skrev en eftertænksom sidste dages hellig kvinde til mig om hendes bekymring for, at »verdens definition på »tolerance« i øget grad synes at blive brugt til at skulle tolerere ugudelig livsstil.« Hun spurgte, hvordan Herren ville definere *tolerance*.⁵

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Ordet *tolerance* kan ikke stå alene. Det behøver et mål og en respons for at kunne kvalificere sig som en dyd ... Tolerance efterspørges ofte, men gengældes sjældent. Vær forsigtig med ordet *tolerance*. Den er en meget vakkelvorn dyd.«⁶

Som apostlen Paulus sagde, bør kristne »stræbe efter det, der tjener freden«, og så vidt muligt holde »fred med alle mennesker«.

Denne inspirerede advarsel minder os om, at for personer, der tror på absolut sandhed, er tolerance over for adfærd som en mønt med to sider. Tolerance eller respekt er på den ene side af mønten, mens sandhed altid er på den anden side. Man kan ikke besidde eller bruge tolerancens mønt uden at være bevidst om begge sider.

Vor Frelser anvendte dette princip. Da Jesus stod over for en kvinde, som var blevet grebet i hor, ytrede han tolerancens trøstende ord: »Jeg dømmes dig heller ikke.« Så, da han sendte hende væk, talte han de befalende ord af sandhed: »Gå, og synd fra nu af ikke mere« (Joh 8:11). Vi bør alle blive opbygget og styrket ved dette eksempel på at ytre både tolerance og sandhed: Mildhed i tale, men fasthed i sandheden.

En anden eftertænksom sidste dages hellig skrev: »Jeg hører ofte Herrens navn blive misbrugt, og jeg har også bekendte, som fortæller mig, at de bor sammen med deres kæreste. Jeg har konstateret, at overholdelsen af sabbatten næsten er ophørt. Hvordan kan jeg holde mine pagter om at stå som vidne og ikke støde disse mennesker?«⁷

Jeg begynder med vores personlige opførsel. I anvendelsen af de til tider modstridende krav om sandhed og tolerance på disse tre områder – at bande, papirløse forhold og at bryde sabbatten – og mange andre, bør vi ikke være tolerante over for os selv. Vi bør være styret af kravet om

sandhed. Vi bør personligt være stærke i at holde befallingerne og vore pagter, og vi bør omvende og forbedre os, når der er behov for det.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Syndens ansigt bærer i dag ofte tolerancens maske. Bliv ikke vildledt; bag denne facade venter hjertesorg, ulykke og smerte ... Hvis jeres såkaldte venner opfordrer jer til at gøre noget, som I ved er forkert, lad det så være *jer*, der forsvarer det rette, selv om I står alene.«⁸

På samme måde er det med vore børn og andre, som vi har pligt til at undervise, vores pligt mod sandheden er uomtvistelig. Selvfølgelig er det sådan, at undervisning kun bærer frugt gennem andres handlefrihed, og derfor må vores undervisning udøves med kærlighed, tålmodighed og overtalelse.

Jeg går nu videre til forpligtelsen om sandhed og tolerance i vores personlige samvær med andre, som bander i vores selskab, bor papirløst sammen, eller som ikke kommer sabbatsdagen i hu på passende vis.

Vores pligt til at udvise tolerance betyder, at ingen af disse adfærdstyper – eller andre, som vi måtte betragte som afvigende fra sandheden – nogensinde bør få os til at reagere med hadefulde ord eller uvenlige handlinger. Men vores forpligtelse mod sandhed har sit eget sæt af krav og velsignelser. Når vi »stal[er] sandhed med hinanden« og når vi taler »sandheden tro i kærlighed« (Ef 4:25, 15) så handler vi som Herrens Jesu Kristi tjenere og gør hans værk. Engle vil stå os bi, og han vil sende sin Helligånd til at vejlede os.

I disse følsomme anliggender bør vi først overveje, om vi overhovedet – eller i hvilken udstrækning – skal fortælle vore venner, hvad vi ved er sandt omkring deres adfærd. I de fleste tilfælde kan denne beslutning afhænge af, hvor direkte vi personligt påvirkes af den.

Konstant banden i vores nærvær er en passende anledning til at fortælle, at det støder os. De bandeord, som ikke-troende bruger, når vi ikke er til stede, giver højst sandsynligt ikke anledning til, at vi konfronterer udøveren.

Som vi ved, er papirløst samliv en alvorlig synd, som sidste dages hellige ikke skal give sig i lag med. Når det praktiseres af dem omkring os kan det være et privat

anliggende eller noget, vi bliver bedt om at lade gå upåtalte hen, støtte eller billige. I balancegangen mellem sandhed og tolerance, kan tolerancen være dominant, hvor adfærd ikke involverer os personligt. Hvis det papirløse samliv involverer os personligt, bør vi lade os styre af vores pligt mod sandhed. Det er fx én ting at ignorere alvorlige synder, når de udøves privat; det er en ganske anden sag at blive bedt om at støtte eller implicit godkende dem, ved fx at huse dem i vores eget hjem.

Med hensyn til at komme sabbatten i hu, skulle vi måske forklare vores tro omkring sabbatten, deriblandt at vores deltagelse i nadveren fornyer os åndeligt og gør os til bedre mennesker resten af ugen. Til andre troende kan vi måske

Selv om vi skal udvise tolerance og respekt for andre og deres tro, herunder deres ret til at forklare og tale om deres synspunkt, så kræves det ikke af os, at vi respekterer eller tolererer dårlig opførsel.

udtrykke vores påskønnelse for fælles fodslag om det vigtigste: At vi hver især tror på Gud og en absolut sandhed, selv om vi har forskellige definitioner på disse grundtræk. Udover det, bør vi huske Frelserens lære om, at vi bør undgå strid (se 3 Ne 11:29-30), og at vores eksempel og forkyndelse bør være »en advarselsrøst, enhver til sin næste, i mildhed og i sagtomdighed« (L&P 38:41).

Vi bør alle blive opbygget og styrket ved Frelserens eksempel på at ytre både tolerance og sandhed: mildhed i tale, men fasthed i sandheden.

I alt dette skal vi ikke antage den frihed at dømmе vores næste eller bekendte efter den yderste konsekvens af deres adfærd. Den dom er Herrens, ikke vores.

Principper i det offentlige rum

Når troende træder ind i det offentlige rum i et forsøg på at påvirke lovgivning ud fra deres overbevisning, bør de anvende andre principper.

For det første må troende søge inspiration fra Herren og være selektive og forstandige omkring deres valg af sande principper, som de ønsker at fremme ved lov eller administrative handlinger. Generelt bør de afholde sig fra at forsøge at gennemføre love eller administrative handlinger, der fremmer overbevisninger, som er særegne

for visse troende, såsom at fremme en lov om gudsdyrkelse, end ikke blot ved antydninger. Troende behøver ikke at være så varsomme, hvad angår politik, der fremmer principper af bredere almen interesse end deres egen overbevisning som fx love angående folkesundhed, sikkerhed og moral.

Troende kan og må søge love, der bevarer religionsfrihed. Tillige med en stigende grad af moralsk relativisme oplever USA og andre nationer et foruroligende fald i den offentlige anerkendelse af religion. Hvor det før var en anerkendt del af amerikanernes liv, er religion i dag suspækt for mange. Nogle indflydelsesrige røster drager endog tvivl ved i hvilken grad forfatningen skal beskytte den fri udøvelse af religion, deriblandt retten til at praktisere og forkynde religiøse principper.

Dette er et afgørende punkt for os, som tror på et højere væsen, som har sat grænsen for absolut rigtigt og forkert i den menneskelige adfærd, og vi må stå sammen om at holde på vores hævdvundne

rettigheder til at udøve vores religion, til at stemme i overensstemmelse med vores samvittighed og at deltage i valg og debatter i det offentlige rum og i retssale. Vi må stå skulder ved skulder med andre troende for at bevare og styrke friheden til at tale for og udøve vores religiøse tro, hvad end den er. I denne hensigt må vi vandre sammen ad samme sti for at sikre vores frihed til at følge den vej, vi hver især finder nødvendig i henhold til vores egen overbevisning.

For det andet, når troende stræber efter at promovere sig i det offentlige rum, bør de altid være tolerante over for andres meninger og indstillinger, når de ikke tror som os. Troende bør altid tale med kærlighed og vise tålmodighed, forståelse og medfølelse mod deres modstandere. Kristne

har fået befaling om at elske deres næste (se Luk 10:27) og om at tilgive (se Matt 18:21-35). De bør også huske Frelserens belæring: »Elsk jeres fjender og bed for dem der forfølger jer« (Matt 5:44).

Vi må stå skulder ved skulder med andre troende for at bevare og styrke friheden til at tale for og udøve vores religiøse tro.

For det tredje bør troende ikke lade sig afskrække af den udbredte opfattelse af, at de prøver at lovgive om moral. Mange områder af loven er baseret på jødisk-kristen moral og har været det i århundreder. Den vestlige civilisation er grundlagt på moral og kan ikke eksistere uden. Som USA's anden præsident, John Adams, erklærede: »Vores forfatning blev kun udarbejdet til moralske og religiøse mennesker. Den er ganske utilstrækkelig til at styre nogen andre.«⁹

For det fjerde bør troende ikke vige tilbage fra at støtte love, der opretholder offentlige forhold eller vilkår, der hjælper dem til udøve deres tro, hvor disse forhold eller vilkår tillige tjener den almene folkesundhed, sikkerhed eller moral. Selv om religiøse overbevisninger fx ligger til grund for mange strafferetslove og familieretslige love, så har mange af disse love en lang historie, der viser, at de er passende i et demokratisk samfund. Men hvor troende er i overtal, bør de altid være lydøre over for mindretallets meninger.

Og *endelig* er ånden i vores balancegang mellem sandhed og tolerance indeholdt i disse ord af præsident Hinckley: »Lad os være imødekommende over for dem iblandt os, som ikke tilhører vores tro. Lad os være gode naboer, venlige, generøse og imødekommende. Lad os involvere os i gode samfundsanliggender. Der kan være situationer med alvorlige moralske problemstillinger, hvor vi ikke kan bøje os. Men i sådanne tilfælde kan vi være uenige på en høflig måde uden at være ubehagelige. Vi kan anerkende oprigtigheden, der næres af mennesker med en anden holdning, som vi ikke accepterer. Vi kan tale om principper frem for personligheder.«¹⁰

Udkigspost i tårnet

I Bibelen står der, at en af de opgaver, som en profet har, er at være »vægter« for at advare Israel (se Ez 3:17; 33:7). I en åbenbaring tilføjede Herren denne lignelse for det nye Zion: »Sæt ... [en] udkigspost på tårnet«, som vil se »fjenden, mens han endnu [er] langt borte« og give advarsel og redde »vingård[en] fra ødelæggerens hænder« (L&P 101: 45, 54).

Jeg har talt til jer som en af disse udkigsposter. Jeg forsikrer jer om, at mit budskab er sandt. Jeg erklærer, at jeg ved, at Gud lever! Jeg vidner om, at Jesus Kristus er Guds Søn, som blev korsfæstet for verdens synder, og at han rækker ud til os med en relevant invitation om at modtage hans fred ved at lære af ham og gå hans vej (se L&P 19:23). ■

Fra en CES-tale, 11. sep. 2011. Læs hele teksten på engelsk ved at besøge mormonnewsroom.org/article/truth-and-tolerance-elder-dallin-h-oaks.

NOTER

1. »Is the U.S. a Nation of Liars? Casey Anthony Isn't the Only One«, *The Christian Science Monitor*, 19. juli 2011, s. 20; »Anarchy in the UK«, *The Economist*, 13. aug. 2011, s. 144.
2. Se fx Joseph G. Donders, red., *John Paul II: The Encyclicals in Everyday Language*, 2005, s. 212-213; se også rabbi Harold Kushner, *Who Needs God*, 2002, s. 78.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 665.
4. Eric Rassbach, i William McGurn, »Religion and the Cult of Tolerance«, *Wall Street Journal*, 16. aug. 2011, s. A11.
5. Brev til Dallin H. Oaks, 14. maj 1998.
6. Boyd K. Packer, »Be Not Afraid«, tale i Ogden Utahs institutbygning, 16. nov. 2008, s. 5; se også Bruce D. Porter, »Defending the Family in a Troubled World«, *Ensign*, juni 2011, s. 12-18.
7. Brev til Dallin H. Oaks, 22. dec. 1987.
8. Thomas S. Monson, »Retskafne eksempler«, *Liahona*, maj 2008, s. 65.
9. I Charles Francis Adams, red., *The Works of John Adams, Second President of the United States*, bind 10, 1850-1856, s. 9:229.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 131.

FRISTET TIL AT LYVE

Kirken i Nigeria, hvor jeg går i kirke, ligger tæt på en skole, hvis rektor ikke ønsker at have noget med Kirken at gøre. Ved en bestemt lejlighed bad rektoren en lærer om aldrig at vende tilbage til skolen, efter hun havde fundet ud af, at læreren var sidste dages hellig. Et kirkemedlem, der meldte sig frivilligt til at aflægge besøg og forklare Kirkens mission, blev afvist.

Så stillede rektoren mig det spørgsmål, som jeg havde bedt til, at hun ikke ville stille: »Hvilken kirke tilhører du?«

Som sælger af udstyr og medicin til laboratorier, besøger jeg ofte skoler og hospitaler for at sælge. Efter en måned uden succes, havde jeg intet andet valg end at besøge denne skole. Min plan var at sælge mit produkt og håbe på, at rektoren ikke ville opdage, at jeg var medlem af Kirken. Ånden fortalte mig dog, at hun *gerne* ville vide noget om min religion.

Min handel med lederen for skolens naturvidenskabelige afdeling gik glat, og han tog med hen til rektoren for at få betaling. Efter at have udfyldt checken, begyndte hun at stille spørgsmål for at lære mig bedre at kende. Da hendes spørgsmål blev personlige, følte jeg mig utilpas. Så stillede hun det spørgsmål, som jeg havde bedt til, at hun ikke ville stille: »Hvilken kirke tilhører du?«

Jeg var fristet til at lyve, tage min check og gå, for jeg havde virkelig brug for salget. Men jeg følte, at jeg skulle fortælle hende sandheden. De tidlige hellige havde trods alt oplevet værre ting end denne lille prøvelse af min tro.

Med fornyet mod, så jeg hende lige i øjnene og sagde: »Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.« Så bar jeg mit vidnesbyrd. Til min store overraskelse smilede hun og sagde, at vi alle tilbad den samme Gud, og gav mig checken.

Da jeg gik, dukkede følgende skriftsted op i mine tanker: »Se, dette var en stor prøvelse for dem, der stod fast i troen; alligevel var de standhaftige og urokkelige i at holde Guds befalinger, og de bar med tålmodighed den forfølgelse, de blev overdænget med« (Alma 1:25).

Jeg var glad for, at jeg ikke havde skuffet min himmelske Fader eller mig selv. På grund af denne oplevelse forpligtede jeg mig til altid at være en god salgsrepræsentant. Vigtigere endnu forpligtede jeg mig til altid at være en god repræsentant for Jesu Kristi evangelium. ■

Aderogba Aderemi, Nigeria

VORES FORRÅDSVELSIGNELSE

Min hustru, Brittney, og jeg begyndte at købe forråd tidligt i vores ægteskab. I de første måneder efter vores bryllup købte vi nogle få ting til forrådet, hver gang vi købte ind. Ved at købe lidt ind ad gangen, fik vi efterhånden samlet et nyttigt forråd. Vi vidste ikke, hvornår vi ville få brug for det, men vi vidste, at det var vigtigt.

Efter et års ægteskab flyttede vi tværs over landet for at tage overbygningsstudiet, og vi tog vores forråd med os. Rent økonomisk var det svært. Vi havde brugt hele vores opsparring på at sikre os logi, og Brittney fik ingen betaling som undervisningsassistent. Vi var afhængige af mit studiejob for at kunne betale regningerne, men pengene rakte ikke langt.

Den anden aften i vores nye hjem, blev vores økonomi meget værre. Brittney vågnede med stærke mavesmerter, og da det ikke forsvandt efter flere timer, tog vi på hospitalet. Hun fik fjernet blindtarmen senere samme dag.

Da hun var kommet sig, satte vi os ned for at lægge budget. Da vi regnede på de regninger, der ville komme i løbet af de næste fire måneder – deriblandt den akutte operation – fandt vi ud af, at vi stadig ville kunne klare os uden at sætte os i gæld. For at dette kunne lade sig gøre, måtte vi ikke bruge mere end \$25 på indkøb om måneden. Det var ca. en fjerdedel af det, vi normalt brugte.

Det forråd, som vi gennem årene havde samlet os, blev uvurderligt. Det var nok til at dække vores grundlæggende behov de næste fire måneder, og vi brugte de \$25 til at købe mælk og andre letfordærlige varer. Vi spiste ikke fin mad, men vi sultede ikke.

Når vi lever sparsommeligt og villigt tjener andre, modtager vi yderligere velsignelser. En af mine medstuderende afsluttede sin uddannelse og spurgte, om vi ville hjælpe ham og hans familie med at flytte. Mens vi

hjalp til, spurgte han os, om vi kunne tænke os at overtage maden i deres fryser. På grund af hans venlighed havde vi nu kød i vores forråd.

Herren velsignede os, da vi samlede forråd, betalte vores tiende og udviste villighed til at tjene. Vi klarede os igennem disse måneder uden at låne penge. Efter det semester fik min hustru et fuldtidsarbejde, og vi fik råd til at bruge flere penge på indkøb. Vi opbyggede endnu engang vores forråd, og vi bliver fortsat velsignede, når vi adlyder Herrens befaling. ■

Bruce Richards, Illinois, USA

Herren velsignede os, da vi samlede forråd, betalte vores tiende og udviste villighed til at tjene.

VI INVOLVEREDE OS

Vi flyttede fra en storby med en stor befolkningsgruppe af sidste dages hellige til en by med 5.000 indbyggere i det sydlige USA, hvor vi boede i mere end 7 år. Da jeg en af de første dage, var ved at forlade den lokale isenkræmmer, sagde den unge teenage-medarbejder: »Hav en god dag, fru Grant.«

Jeg spurgte: »Hvordan ved du, hvad jeg hedder?«

Han svarede: »I er de eneste nye mennesker i byen.«

Vi havde fundet os et hus, der lå lige over for en protestantisk kirke og en gade fra en anden kirke, men vi boede 45 minutter fra den nærmeste sidste dages hellige kirke. Hver søndag og et par gange om ugen tog vi turen til vores kirke. I løbet af de syv år tjente min mand i biskoprådet, og jeg tjente som primarypræsident og derefter som præsident i Unge Piger.

Vi vidste, at det sociale liv og livsnerven i små byer foregik i de lokale kirker. For at blive accepteret, vidste vi, at vi måtte involvere os. Vores tre små børn knyttede hurtigt bånd med andre børn i menigheden, men vi ønskede også, at de skulle føle en tilknytning til vores nabolag. Vi opmuntrede dem til at tage del i de lokale kirkeaktiviteter i løbet af ugen, deriblandt familiemiddage, der blev holdt onsdag aften i en anden kirke.

Vi tilmeldte vores søn og døtre til de lokale ungdomsprogrammer. Vores

børn gik også på Bibelskole i ferierne i de to nærmeste kirker. Vores piger sang i ungdomskoret i den lokale kirke; en af vore døtre blev endda solist i koret. Vores søn var med i en lokal kirkes ungdomsgruppe.

Ofte prædikede en besøgende opvækkelsespræst imod »mormonerne«, men vores naboer vidste,

Vi vidste, at det sociale liv og livsnerven i små byer foregik i de lokale kirker. For at blive accepteret, vidste vi, at vi måtte involvere os.

at vi ikke var noget nær, de mennesker, som præsten advarede dem imod.

Hver sommer sponsorerede en af de protestantiske sekters regionale kirker en ungdomslejr på St. Simons Island i Georgia. Efter en sådan sommerlejr, sagde en præst fra talerstolen: »Den eneste unge, der var med på lejr i år, var vores søde lille mormonpige, Kelly Grant.«

Vore protestantiske naboer favnede os, fordi vi favnede dem. Vi behøvede

aldrig gå på kompromis med vore standarder eller principper.

Efterhånden som vore børn voksede op, voksede også deres vidnesbyrd om den genoprettede kirke. Det, de lærte om Bibelen fra de andre kirker, gjorde dem i stand til at se en større sammenhæng mellem Bibelen og Mormons Bog. Derudover så de præstedømmets afgørende rolle i vores kirke, og de kunne mærke forskellen.

Da vore børn nåede dating-alderen, forflyttede min mands firma ham til Atlanta i Georgia. Jeg græd, da vi underskrev skødet på huset til de nye ejere. Vores advokat gav mig et kram og sagde mildt: »Ingen vil kunne sige, at mormonerne ikke har været her.«

Vore børns oplevelse med en lille protestantisk by lærte dem tolerance, tålmodighed og forståelse. De fandt fælles fodslag med dem af anden trosretning, hvilket hjalp dem til at tjene som ambassadører for Kirken. De kom også til at påskønne Helligåndens værdi, præstedømmet og den store kærlighed, som Frelseren har til os alle.

Vi omvendte ingen i de syv år, men vi satte frø. Vi er i dag velsignede, fordi mennesker i den lille by blev en del af vores liv. Jeg håber, at de er velsignede, fordi vi kom ind i deres. ■
Nancy Grant, Georgia, USA

GJALDT RETNINGSLINJERNE MIG?

Det har altid været let for mig at vælge at være anstændig. Jeg

voksede op i et hjem, hvor der var høje standarder, og da jeg blev gift i templet, mindede min tempelklædning mig om at klæde mig anstændigt.

Men det at shoppe efter en badedragt, viste sig imidlertid at være en kamp for mig. Uden tempelklædningens retningslinje, tog jeg mig selv i at ønske at have en badedragt, som jeg ville være skamfuld over, hvis nogen jeg kendte, så mig i den.

Min mand og jeg planlagde at tage på krydstogt, kun os to. Jeg tænkte, at et krydstogt ville være den perfekte lejlighed til en sådan badedragt. Jeg ville ikke komme til at møde nogen, som jeg kendte, og jeg behøvede derfor ikke at få dårlig samvittighed. Ingen ville vide, at jeg var sidste dages hellig, og alle de andre kvinder på skibet ville med størst sandsynlighed være klædt som jeg.

Fordi jeg allerede var gift, var der ikke rigtig nogen årsag til, at jeg skulle have en anstændig badedragt, eller det troede jeg i hvert fald. Retningslinjer vedrørende anstændighed var jo kun for teenagere, ikke? Men

jeg havde en nagende følelse. Jeg var blevet gift i templet. Jeg havde nået mit mål om at forblive værdig og finde mig en værdig mand. Og jeg ønskede at fortsætte med at vælge det rette.

Jeg besluttede mig for at slå op i »Påklædning og fremtoning« i *Til styrke for de unge*. Det var efterhånden et stykke tid siden, at jeg havde læst i hæftet, så ordene sprang mig i øjnene: »Du kan i din påklædning og fremtoning vise, at du ved, hvor dyrebart dit legeme er. Du kan vise, at du er Jesu Kristi discipel, og at du elsker ham« (2011, s. 6).

Disse ord gav genlyd i mit sind. Fulgte jeg Kristus? Var jeg villig til at være tro til *alle* tider og på *alle* steder? (Se Mosi 18:9).

Siden da har jeg besluttet, at selv om jeg er i slutningen af 20'erne, vil jeg fastholde de principper, som jeg lærte som yngre. Disse principper gælder så sandelig stadig mig. Jeg ønsker at være et godt eksempel for mine børn. Jeg har et ønske om, at de ved, at jeg er en discipel af Jesus Kristus. ■
Julie Letner, Arizona, USA

Fordi jeg allerede var gift, var der ikke rigtig nogen årsag til, at jeg skulle have en anstændig badedragt, eller det troede jeg i hvert fald.

Standarder

TIL ALLE TIDER

Lori Fuller

Fem unge voksne fortæller om, hvordan eksempler på lydighed fra Mormons Bog vejleder dem, når de skal træffe valg mellem rigtigt og forkert.

Tidligt i vores evangeliske undervisning undervises vi i at skelne mellem rigtigt og forkert. Vi lærer, at valg har konsekvenser, at lydighed bringer velsignelser, og at retfærdige valg bringer os tættere på Gud. I vore teenageår modtager vi hæftet *Til styrke for unge*, som tydeligt fastslår standarderne ved evangelisk efterlevelse.

Men sommetider synes valg og standarder ikke længere så tydelige for unge, der kæmper med at leve i verden, men ikke af verden (se Joh 17:14). Måske fordi der synes at være et bredt område på midten at vælge fra, en enorm gråzone mellem rigtigt og forkert.

Selv om valg måske kan synes sværere, jo ældre vi bliver, så gælder de samme standarder, som da vi var yngre. Lydighedsprincippet er fast. At vælge at være lydig er ligeså vigtigt nu, som det altid har været. Når vi står over for beslutninger, kan principper fra Mormons Bog – som blev skrevet til vor tid – vejlede os i at træffe de bedste valg og minde os om, at de største velsignelser kommer ved

at vise den største lydighed. I denne artikel fortæller fem unge voksne om, hvordan de anvender disse principper.

Lydighed bringer os tættere på Gud

»... Hvad skal jeg gøre, for at blive født af Gud ... så jeg kan blive fyldt af glæde, så jeg ikke bliver forstødt på den yderste dag? ... så vil jeg aflægge alle mine synder for at kende [Gud]« (Alma 22:15, 18).

Da kong Lamoni far hørte Guds ord, besluttede han sig for at aflægge alle sine synder for at kende ham. Efterhånden som han lærte om Guds standarder, blev han fast besluttet på at overholde dem, for at kunne forblive tæt på Gud. Sammen med de andre anti-nefi-lehier, indgik og holdt han sine pagter med vor himmelske Fader og »faldt aldrig fra« (Alma 23:6).

Lydighedsprincippet er også sandt i unge voksnes liv i dag. Som Vijay Patha fra Indien forklarer: »Lydighed bringer os tættere på Gud. Den giver ro i sindet, tro, glæde, kærlighed og optimisme. Der er ingen anden måde at opnå disse ting på end gennem evangeliet.

Når der opstår svære beslutninger,« fortsætter han, »kan Helligånden vejlede os. Når der ingen grænser er, er vi i større fare for at falde. At holde mine pagter væbner mig med grænser. Disse grænser beskytter mig fra at træde ind på ukendte stier og har hjulpet mig mange gange med at repræsentere Kristus og afholde mig fra at gøre ting, såsom at bruge dårligt sprog. At sætte grænser bringer klarhed.«

Gud hjælper os til at adlyde

»Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Ne 3:7).

Sommetider kan det synes svært at følge befalingerne, men vor himmelske Fader har lovet, at han altid vil berede en udvej, for at vi kan adlyde. Som Nefi, kan unge voksne, der er fast besluttede på at være trofaste, vende sig til vor himmelske Fader for at finde styrken og evnen til at være lydige. Duncan Purser fra England fortæller, hvordan dette skete for ham:

»Betaling af tiende er en befaling med et løfte: Vi betaler 10 procent af det, vi tjener. Men med hensyn til fasteoffer gives vi en større grad af fleksibilitet i vores lydighed.

Da jeg sparede op til universitetsgebyret, var tanken om at betale fasteoffer en udfordring for mig. Jeg kæmpede virkelig på fastesøndage, hvor jeg prøvede at afgøre, hvorvidt jeg skulle betale, og hvor meget et »gavmildt« offer udgjorde. Jeg tyede til bøn, og ikke blot følte jeg mig altid tilskyndet til at betale fasteoffer, men jeg følte også et større ønske om at gøre det.

Jeg ved, at Herren velsigner dem, der holder hans befalinger, og når jeg er lydige, mangler jeg aldrig til livets fornødenheder. Når vi efterlever evangeliet, holder befalingerne og indser, at vi er eksempler for dem omkring os, bliver vores ønske om at blive bedre større, og Herren vil vise os, hvad vi skal gøre.

Herren har givet os standarderne som en hjælp. Vi kan vælge i hvilken grad, vi ønsker at efterleve disse standarder, og om vores lydighed vil ændre os eller ej. Det er min erfaring, at velsignelserne kommer, når jeg følger Åndens tilskyndelser.«

Herren ønsker nøjagtig lydighed

»... De adlød og bestræbte sig på med nøjagtighed at udføre enhver kommando, der blev givet, ja, og det skete dem helt efter deres tro« (Alma 57:21).

At stræbe efter nøjagtig lydighed, som de unge krigere gjorde, vil hjælpe Jesu Kristi tilhængere til at blive som han. Men vor Frelser og himmelske Fader forstår, at ingen af os er fuldkommen. På tidspunkter, hvor vi ikke lever op til det, har de skænket os en måde, hvorpå vi kan omvende os og gøre det bedre.

»Jeg mistede min drømmepige, fordi vi overtrådte kyskhedsloven – bare en smule,« sagde Tyler (navnet er ændret). »Men at overtræde kyskhedsloven »bare en smule« er stadig overtrædelse af kyskhedsloven. Jeg blev ved med at miste de værdifulde velsignelser ved lydighed; jeg ønskede, at have Ånden i mit liv.

Jeg havde ikke lyst til at gøre nogen af de små ting, som nogle mennesker synes er i orden »så længe, man ikke skal tale med biskoppen.« Jeg ønskede at holde loven 100 procent. Men min beslutning om at være lydige kom for sent til at redde vores forhold; overtrædelsen af kyskhedsloven havde forurenset det.

Kyskhedsloven er der for at beskytte os. Den sætter ikke grænser for vores kærlighed. Den er i stedet den ultimative måde at udtrykke sin kærlighed på. Ved at holde den, siger vi: »Jeg elsker dig højt nok til at respektere dig og holde Guds befalinger. Jeg elsker dig højt nok til at bevare vores liv centreret om Kristus.«

Som unge voksne holder vi os også til standarderne i *Til styrke for de unge*. Kyskhedsloven gælder alle

Mormons Bog lærer os om lydighedens principper, som kan hjælpe os til at klamre os til jernstangen, når vi står over for svære valg.

ligeligt, uanset alder eller situation. Jeg er taknemlig for dette nyfundne vidnesbyrd, fordi det hjælper mig til at komme nærmere Frelseren og min evige partner, når jeg finder hende.»

Fuldstændig lydighed holder os fra fare

»Og det skete, at da Lehonti modtog budskabet, turde han ikke gå ned til foden af bjerget ... Og det skete, at da Amalikija fandt, at han ikke kunne få Lehonti til at komme ned fra bjerget, gik han op på bjerget« (Alma 47:11-12).

Lehonti var fast besluttet på at blive, hvor han var. Men han besluttede dog, at det ville være i orden at gå bare en smule ned og møde sin fjende på halvvejen. Selv om Lehonti var sikker på, at han havde styr på det, begyndte Amalikija at give »gift lidt efter lidt« (Alma 47:18), indtil Lehonti døde uden måske at indse faren, før det var for sent.

Claudia R. fra Colorado i USA, fortæller, hvordan hun holdt sig på måtten:

»Jeg føler, at samfundet bevæger sig ind på et gråt område. Fx siger mennesker om alkohol: »En slurk skader dig ikke.« Den form for rationalisering er egentligt bare at spille sig selv et puds. Og det er de situationer, der virker harmløse, der sætter handlefriheden på en virkelig prøve.

Så man må lære at sige stop og være fast besluttet. Nogle mennesker starter ud i en gråzone, og den gråzone bliver virkelig mørk. Og så sidder man ligesom fast.

Jeg havde været ude på nogle sjove dates med en ven, men på et tidspunkt sad vi alene i bilen i mørke, og der prøvede han at trække i mig. Jeg vidste, at det, han gerne ville, kunne lede til andet. Det ville jeg ikke lade ske, så jeg hoppede ud af bilen.

Som unge voksne må vi tage et standpunkt, når noget går imod vores standarder. Med hensyn til dating, så vil man selvfølgelig gerne holde i hånd, give kram og kysse. Men Satan ønsker at bedrage os ved at få os til at tænke, at kyskhedsloven er en gråzone, hvor delvis lydighed er i orden.

Vores standarder bør være fastere end nogensinde. Vi må træffe et valg, før de svære beslutninger dukker op. Vi må stå fast ved vore beslutninger, når ting er forkerte. Jeg ved, at vores verden ikke er let, der sker så mange ting. Men profeterne og apostlene har givet os standarder og retningslinjer. Jeg har en *Til styrke for de unge* i lommestørrelse med mig, og den får mig gennem nogle svære stunder.»

Vi kan være lydige, selv når andre omkring os ikke er det

»Om de ikke nærer næstekærlighed, så betyder det ikke noget for dig, for du har været trofast; derfor skal dine klæder blive gjort rene« (Eter 12:37).

Da Moroni bad for, at fremtidens ikke-jøder måtte blive velsignet, fortalte Gud ham, at det vigtigste var, at han var forblevet trofast. Verden gør det ikke let for trofaste unge voksne at efterleve deres standarder. Men

selv når andre vælger en anden vej, er det muligt at vælge en bedre vej.

Som så mange andre unge voksne, befandt Victor Kim fra Sydkorea sig i situationer, hvor andre ikke delte hans standarder:

»Sommetider på arbejde gik mine kolleger og jeg ud for at spise som et hold, og de drak altid. Der blev lagt meget pres på at tilslutte sig, og det var ikke let at afslå alle. Jeg sikrede mig altid, at de på forhånd vidste, at jeg ikke drak. Men stadig måtte jeg være stærk og have tiltro til mine grænser.

Det er min erfaring, at de, der ikke sætter sig klare grænser, får en tilbagelænet tilgang og overbeviser efterhånden sig selv om, at en lille synd er i orden. De kan blive følelsesløse over for Ånden og kan ikke længere se, hvad der er forkert, og hvorfor det er forkert.

Gruppepres kan også være virkelig stærkt. De, der ikke er stærke, går måske til sidst med på den, fordi det, deres venner siger, virker logisk, selv om det ikke matcher vores standarder. Men der er ingen mellemvej. Man må til sidst træffe et valg.

For at kunne forblive stærk, hjælper det at have gode venner, så man kan tale sammen og stole på hinanden. På den måde kan man være stærk sammen. Når jeg holder standarderne, føler jeg mig tryk. Jeg er værdig til at bede Herren om at beskytte mig. Jeg tror på, at hvis jeg er lydige, vil han hjælpe mig.« ■

Lori Fuller bor i Utah i USA

VI HAR BRUG FOR KRISTI KIRKE

En trendy indstilling er en djævelsk løgn.

David A. Edwards

Kirkens Tidsskrifter

Hvis man tager et smugkig ned i djævelens værktøjskasse, vil man finde præcisionsinstrumenter, der bruges til at lede mennesker på afveje, så vel som noget godt brugt værktøj, som åbenlyst er blandt hans mest brugte værktøjer.

En bestemt sav, som han bruger oftere og oftere disse dage, kommer i form af denne diskrete løgn: »Man har ikke brug for organiseret religion for at være en god person, for at være åndelig eller for at elske Jesus. Alle kirker er alligevel ufuldkomne og korrupte.«

Denne vildledelse er snedig, fordi den er afhængig af et par sande idéer, for at få dig til at sluge den store løgn.

Det er sandt, at vi bør styrke vores forhold til Gud, og at mennesker er ufuldkomne, men disse fakta betyder ikke, at selve idéen om en kirke er forkert.

Den slags tanke er falsk, og her er blot fem årsager til hvorfor:

1. Kristus oprettede sin kirke. I Mattæus-, Markus-, Lukas- og Johannesevangelierne kan man læse, at en stor del af Frelserens tjenestegerning bestod i at kalde mennesker, bemyndige dem, oplære dem til lederskab og undervise dem i, hvordan man fungerer som gruppe. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »De, der afviser behovet for organiseret religion, afviser Mesteren, som etablerede sin kirke og dens embedsmænd i tidernes midte, og som genoprettede den i moderne tid.«¹

2. Kirken forvalter evangeliet og dets ordinancer. Frelseren underviste klart i, at dåb og Helligåndsgaven er nødvendigt for frelse (se Joh 3:5), og myndigheden til at forkynde evangeliet og udføre disse ordinancer blev styret. Ældste Oaks har sagt: »Bibelen viser tydeligt, at præstedømmemyndighed er nødvendigt, og at denne myndighed skal overdrages

ved håndspålgelse af dem, der bærer den. Præstedømmemyndighed udspringer ikke af et ønske om at tjene eller af at læse i skrifterne.«²

3. Kirken hjælper os til at blive bedre mennesker. Ældste Donald L. Hallstrom fra De Halvfjerds' Præsidium har for nyligt forklaret: »Vi har brug for evangeliet og Kirken. Faktisk er det Kirkens formål at hjælpe os til at efterleve evangeliet.«³ Selv om Kirken består af ufuldkomne mennesker, hjælper den os med at blive mere som Jesus Kristus ved at undervise os i hans lære, give os mulighed for tjeneste og personlig udvikling, og ved at lade os indgå og forny pagter med Gud.

4. Enighed betyder noget. Herren har befalet os: »Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine« (L&P 38:27). Denne enighed er en vigtig del af vor himmelske Faders plan for os. Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt:

»Som vor himmelske Faders åndelige børn længes vi efter den glæde, vi følte hos ham i livet før dette. Af kærlighed til os, ønsker han at skænke os det hellige ønske om enighed.

Han kan ikke give den til os som enkeltpersoner. Glæden ved at være

ét, som han så gerne vil give os, sker ikke i isolation. Vi må stræbe efter den og gøre os værdige til den i fællesskab. Det er derfor ikke overraskende, at Gud beder os om at samles, så han kan velsigne os.⁴

5. »Organiseret« er ikke synonym for »dårligt« eller »korrupt«. Når mennesker kalder nogen eller noget for »organiseret«, er det normalt et kompliment. Men med hensyn til religion er det en kritisk bemærkning. Ifølge ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum, er en af årsagerne til, at Kristus organiserede sin kirke, fordi »tilfældig

uorganiseret godhed hos den enkelte ikke er stærk nok i kampen mod det onde.«⁵ Herren gjorde dette klart, da han sagde: »Se, mit hus er et ordens hus, siger Gud Herren, og ikke et forvirringens hus« (L&P 132:8). Religion er præcis, hvad religion skal være.

Hvis I støder på de løgne, der er djævelens værktøjer, så husk, at I har jeres eget værktøjssæt, der kan hjælpe jer med at efterleve evangeliet – værktøjer, der er tilgængelige gennem Jesu Kristi Kirke: Skrifterne, Helligåndsgaven, dit vidnesbyrd og sandheder, der er åbenbaret gennem nutidige profeter. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, »To kommunikationslinjer«, *Liahona*, nov. 2010, s. 85.
2. Dallin H. Oaks, »Den eneste sand og levende kirke«, *Liahona*, aug. 2011, s. 50.
3. Donald L. Hallstrom, »Omvendt til hans evangelium gennem hans kirke«, *Liahona*, maj 2012, s. 14.
4. Henry B. Eyring, »Af ét hjerte«, *Liahona*, nov. 2008, s. 69.
5. Neal A. Maxwell, »Hvorfor ikke nu?« *Stjernen*, maj 1974, s. 42.

»En af mine venner har virkelig såret mig. Jeg ved, at jeg skal være tilgivende, men hvordan overvinder jeg smerten?«

At tilgive din ven og slippe dine sårede følelser kan være svært. At tilgive og overvinde sårede følelser vil kræve nåde – din og Herrens. Dit job er ikke at overvinde smerten, men at tilgive: At udvise nåde over for din ven (se L&P 64:8-10).

Når du gør dette, vil Herren, hvis du søger hans hjælp, udvise dig nåde. Det vil sige, at han kan erstatte dine sårede følelser med kærlighed og fred.

Tal med din ven. Søg at forstå, hvad der skete. Du vil måske opdage, at det ikke var din vens hensigt at såre dig, hvilket gør det lettere at tilgive og overvinde smerten.

Selv hvis tilgivelse er svært eller tager lang tid, så bliv ved med at prøve. Med tiden vil du kunne lade din ven vide, at du tilgiver ham eller hende og stadig ønsker at være venner. At bære nag på bekostning af et venskab kan aldrig lede til den fred, der kommer af sand tilgivelse.

Husk, at vi er alle afhængige af Frelserens forsoning for at kunne blive tilgivet for vore synder. Bed om at blive i stand til at tilgive, og hav tro på, at Herren vil hjælpe dig. Han har kraften til at hele smerten i dit hjerte.

Lad Herren dømme

Lad Herren dømme andres sårende handlinger. Husk, hvad Herren har sagt: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:10).

Det er svært at glemme, at man er blevet såret, men hvis du beder om hjælp, vil du opdage, at tilgivelse kan hele forfærdelige sår og erstatte had med den fred og kærlighed, som kun Gud kan give.

Ashlee H., 16 år, Oklahoma, USA

Tilgiv alle

Herren Jesu Kristi lidelse, fik ham til at bløde fra hver pore, men han overvandt smerten og havde styrken til at

tilgive, mens han hang på korset. Ikke fordi han ikke følte smerte, men fordi Faderens vilje var det eneste, der betød noget for ham. På samme måde må Guds vilje være det eneste, der betyder noget for os, og han kræver, at vi tilgiver alle. Selv om vore sår heler langsomt, kan vi overvinde vores smerte gennem bøn og oprigtig tilgivelse af dem, der har gjort os fortræd.

Ahou O., 17 år, Elfenbenskysten

Elsk dem

Jeg har fundet ud af, at den bedste måde at takle smerten på er ved at elske den person, der har såret dig. Når nogen

har såret mig, prøver jeg at være høflig og viser større venlighed over for dem så ofte som muligt. Ved at gøre dette, gnaver vreden ikke inden i dig. I stedet forsvinder den fuldstændigt. Du vil få et styrket forhold til den, der har såret dig.

Katie A., 18 år, Utah, USA

Se på dem igennem Herrens øjne

Jesus Kristus har følt din smerte, så du kan blive tilgivet for dine synder, og således at du også kan tilgive andre. Når du beder om evnen til at se på en anden gennem hans øjne, vil du opdage, at du forstår dem bedre. Som

ugerne går, vil du opdage, at dine hårde følelser forsvinder.

Kimberly B., 18 år, Nebraska, USA

Bed for at blive tilgivende

Bed til vor kærlige himmelske Fader om, at du og din ven vil have modet til at tilgive hinanden. Det er en kristuslignende handling at tilgive nogen, der har såret dig. Tilgivelse kan læge selv den mest sårede.

Lehi E., 16 år, Abu Dhabi, Forenede Arabiske Emirater

Husk næstekærligheden

Nefi belærte: »... Gud Herren har givet den befaling, at alle mennesker skal nære næstekærlighed, hvilken næstekærlighed er kærlighed« (2 Ne 26:30). For mig er næstekærlighed den bedste måde at komme over smerten på, når en af mine venner har såret mig. Næstekærlighed indebærer, at man accepterer en andens svagheder, at have tålmodighed med én, der har svigtet os og modstå impulsen til at blive fornærmet, når nogen ikke håndterer noget på den måde, som vi havde håbet på. Hvis vi nærer næstekærlighed over for vore venner, vil vi blive velsignet.

Liezel V., 21 år, Negros Occidental, Filippinerne

Bed for at lære at tilgive

Man må bede for at lære at elske og tilgive hinanden. Selv om tilgivelse til tider kan være meget svært, så er vores himmelske Fader altid villig til

at hjælpe os. Husk på det eksempel, som Frelseren viste på at tilgive alle. Kol 3:13 lyder: »Bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden. Som Herren tilgav jer, skal I også gøre.« Sand tilgivelse er en proces, sommetider en lang proces. Men hvis vi oprigtigt tilgiver, vil vi føle stor lettelse og glæde. Jeg ved, at man ved at anstrenge sig, vil være i stand til at slippe af med smerten og finde ægte glæde.

Leonardo L., 20 år, Buenos Aires, Argentina

Hav tillid til forsoningen

Mit hjerte fyldes med glæde, når jeg husker på, at Jesu Kristi forsonende kraft kan fjerne vores smerte. Fra tid til anden får vi alle smertefulde oplevelser, men ved at klynge os til vor himmelske Faders ord, kan vi modtage den styrke, som vi har brug for, for at kunne holde ud. Selv da soldaterne naglede ham til korset, bad Jesus Kristus Faderen om at tilgive dem.

Hans indre var fyldt med kærlighed og nåde til alle mennesker. Jeg ved, at hvis vi kommer til ham og beder om hans hjælp, vil vi blive favnet af hans uendelige kærlighed.

Virginia M., 20 år, Peru

FØLG FRELSE-RENS EKSEMPEL

»I korsfæstelsens sværeste time, kunne Frelseren sige: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør«

(Luk 23:34). Det er en vanskelig ting at gøre, når vi er blevet krænket eller er trætte eller meget stressede eller lider uskyldigt. Men det er dér, den kristne adfærd kan være mest afgørende.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Lessons from Liberty Jail«, Ensign, sep. 2009, s. 32.

NÆSTE SPØRGSMÅL

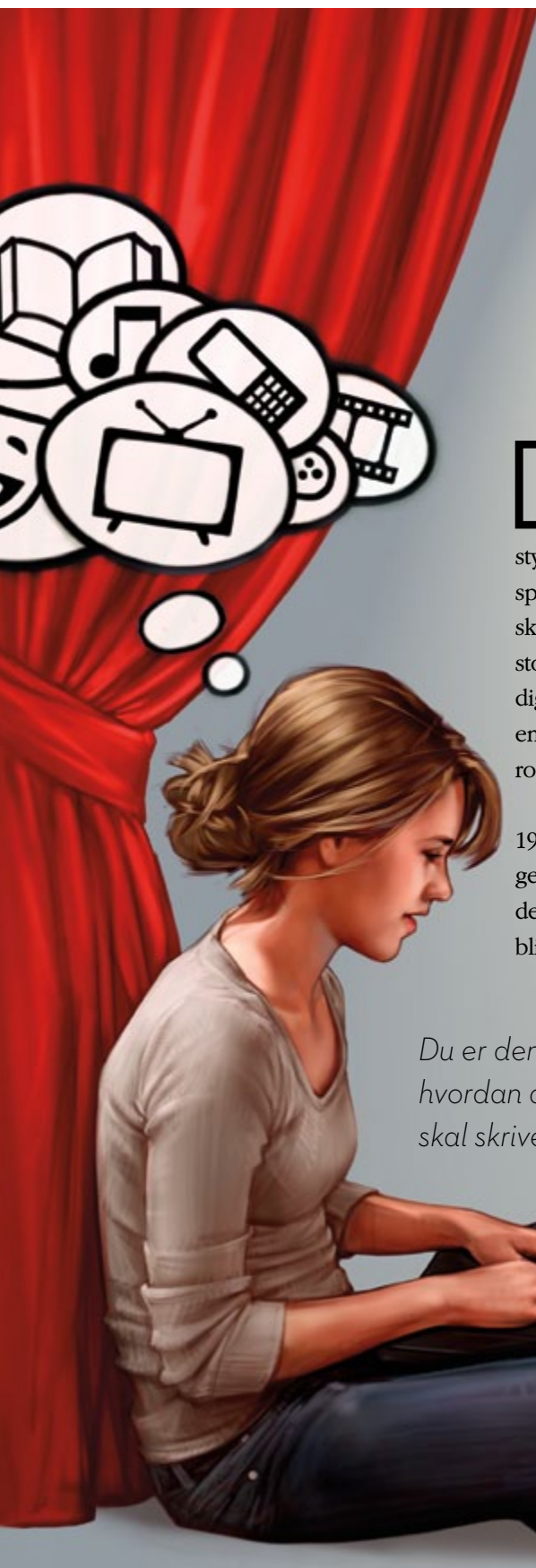
»Templet ligger så langt væk, at jeg ikke kommer særlig ofte. Hvordan kan templet blive en større del af mit liv end det er i dag?«

Send dit svar inden 15. marts til liahona@ldschurch.org eller send det med posten til:

Liahona, Questions & Answers 3/2013
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) Fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og hvis du er under 18 år, dine forældres skriftlige samtykke (e-mail kan bruges) til at trykke dit svar og foto.

LYS ... KAMERA ...

Du har sikkert hørt sætningen »Hele verden er en scene« i William Shakespeares berømte stykke *Som man behager*. Det, Shakespeares rolle udtrykte, er, at vi alle er skuespillere, der spiller en rolle i livets store stykke. Nu er mit spørgsmål til dig: »Hvad er din rolle i livet?« eller endnu bedre »Hvad ønsker du, at din rolle i livet skal være?«

Præsident David O. McKay (1873-1970) har sagt: »Tanker er handlingernes sædekorn og går forud for dem.«¹ Men hvad får tankerne til at blive manuskriptet i din hjerne? Du

Du er den, der beslutter, hvordan dit livs manuskript skal skrives.

ved sikkert, at vores hjerne er som en computer: Man kan kun få et resultat ud af det, som man har lagret i den. Hvis du kun lægger skrald ind, så er det alt, hvad du nogensinde vil få ud af den. Du er nødt til at indse, at alt det du ser, læser eller lytter til, vil være med til at skrive dit livs manuskript.

Stærke billeder og tanker

Eftersom en stor del af min professionelle karriere var i reklamebranchen, har jeg stor erfaring i at se, hvordan medierne kan skabe stærke billeder og tanker i folks sind. At lave en god tv-reklame kan være ligesom at lave en Hollywood-film med den undtagelse, at »indspilningen« eller optagelsen normalt tager et par dage i stedet for et par måneder.

Efter at have brugt lang tid på at lave research og planlægge en mediekampagne, hyrede jeg måske kameramænd fra Hollywood, modeller fra Italien og musikproducere fra New York. Og så begyndte arbejdet. Efter et hektisk produktionsskema, lancerede vi reklamekampagnen i alle typer medier. Det var fascinerende, spændende og sjovt arbejde.

Med denne erfaring kan jeg med sikkerhed fortælle dig, at de reklamer,

Adrián Ochoa

Andenrådgiver
i Unge Mænds
hovedpræsidentskab

VÆRS GO!

som du ser på nettet, i fjernsynet eller i bladene ikke er virkelige. Billederne, du ser, er blot kunstneriske værker, der er lavet med det formål at friste mennesker til at købe det reklamerede produkt. Det er grunden til, at jeg aldrig indvilligede i at reklamere for et produkt, som jeg ikke troede på. De fleste mennesker ved godt, at det forholder sig sådan med reklamer, men det samme fremherskende princip gælder film, tv-programmer, indhold på nettet og mobilen og elektroniske spil: De er alle skabt med velovervejede budskaber og motiver.

En mægtig beskyttelse

Fordi Satan bruger medierne til at forsøge at lede os til at bryde Guds befalinger, bør du med fast beslutsomhed følge rådet, der bliver givet i *Til styrke for de unge*: »Vælg klogt, når du bruger medierne, eftersom alt, hvad du læser, lytter til eller ser på, påvirker dig. Vælg kun medier, der opløfter dig.«²

Husk, at du i virkeligheden er her i dette liv for at udvikle din tro, for at blive prøvet og for at lære og for at være glad. Som medlem af Kristi sande kirke, bistås du af en betydelig kraft. Du har også Helligåndens kraft

til at advare dig, når noget viser sig at være forkert. Du har også handlefrihedens kraft, så du kan vælge, hvad du vil og ikke vil gøre.

Hvis du til tider ikke har været vis og en gang imellem har valgt at se eller lytte til det forkerte indhold, så beslut dig nu for at ændre på det. Hvis de dårlige valg har mindsket din evne til at føle Ånden, så knæl og bed din himmelske Fader om styrke og tilgivelse. Hvis det stadig volder dig problemer, så bed dine forældre eller biskop om hjælp. Du vil måske skamme dig eller være bange for at tale med dem, men det er blot en større grund til at gøre det. Med mod og ydmyghed kan du overvinde dine udfordringer, og når du gør dette, vil du føle omvendelsens vidunderlige fred og glæde.

Du er ikke blot en skuespiller på en scene; du er Guds barn i en prøvende verden, der er fyldt med gode og dårlige medier. Hvis du fodrer din ånd med det rette indhold, vil din rolle i livet blive lykkelig, og du vil være som et lys, der skinner og som hjælper og vejleder andre. Der vil altid være mørke omkring os, men der er altid en evig og oplyst vej, der leder os til godhedens og lysets kilde. ■

NOTER

1. David O. McKay, *Stepping Stones to an Abundant Life*, udarb. Llewelyn R. McKay, 1971, s. 206.
2. *Til styrke for de unge*, 2011, s. 11.

ER DET VORES TID VÆRD?

»Tænk over, hvordan vi bruger vores tid, når vi vælger det, vi ser i fjernsynet, spiller på computeren, surfer på nettet eller læser bøger eller blade. Selvfølgelig er det godt at se opbyggende underholdning og få interessante informationer. Men ikke alt af den slags er den tid værd, som vi bruger på at få det. Noget er bedre, og andet er bedst.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 105.

AFHÆNGIG AF VIDEOSPIL

Navnet tilbageholdt

Da jeg var 13 år, gav min mor mig et videospil i fødselsdagsgave. Videospil var relativt nyt for mig, og det her havde god grafik og var meget underholdende. Det var skoleferie, og jeg besluttede mig for at spille spillet færdigt så hurtigt som muligt, så jeg kunne have mere tid til at lege udenfor med mine venner.

En torsdag eftermiddag begyndte jeg at spille mit nye videospil. Før jeg vidste af det, var det over midnat, og jeg havde ikke bedt min aftenbøn. Men jeg blev ved med at spille.

Det blev bare værre. Da jeg vågnede den næste dag, tændte jeg som det første for spillet og begyndte at spille igen. Jeg stoppede næsten ikke

for at spise eller sove, og det eneste jeg kunne tænke på var, hvordan jeg kunne nå til det næste niveau i spillet.

En lørdag aften advarede min mor mig om, at hvis jeg ikke gik i seng tidligt, ville jeg have svært ved at komme op i kirke den næste morgen. Men jeg blev ved med at spille og faldt ikke i søvn før kl. 3 om morgnen. Da jeg kom i kirke, var jeg så træt, at jeg havde svært ved at koncentrere mig. Jeg var ikke i stand til at omdele nadveren, så fuldstændig udmattet tog jeg hjem for at sove.

Jeg sov hele søndagen og vågnede ikke før mandag morgen, og jeg vågnede kun for at spille videre. Den uge vidste jeg, at jeg var nødt til at få en god nats hvile og prøve at komme i seng tidligt, men selv da, blev jeg ved med at spille min tid på videospil. Jeg begyndte at bruge mere tid på at spille videospil end at læse i skrifterne. Faktisk læste jeg slet ikke i flere dage. Da skolen begyndte igen, forbød min mor mig at spille i løbet af ugen, så jeg udnyttede weekenderne til at spille, også søndagene.

Ved ikke længere at komme til søndagsmøderne, holdt jeg op med at gøre noget, der virkelig betød noget, til fordel for noget så ligegyldigt som et videospil. Jeg fulgte ikke min bedstefars råd, som lød: »Opgiv aldrig det, der virkelig betyder noget, for noget, der bare er trivielt.« Det råd har altid hængt ved.

Jeg indså, at jeg måtte finde balance i livet. En ting, der hjalp mig, var min seminarklasse. På min skole var seminar en del af det daglige skema, og det hjalp mig meget. Det gav mig mulighed for at lære at få styr på prioriteterne og sætte Herren før alt andet. Hvis vi stoler på ham og beder ham af hele vores hjerte om at hjælpe os med bestemte forhold i vores liv, så vil Herren høre os. Hvis vi virkelig har et ønske om at ændre os, så kan vi gøre det.

Heldigvis skulle jeg ikke igennem de store problemer for at holde op med at spille. At få styr på mine prioriteter og begrænse min spilletid var nok. Det skete dog ikke før, jeg i bøn bad Herren om hjælp, og han hjalp mig. ■

FOKUSÉR på VÆRDIER

At udvikle evige værdier vil hjælpe os til at blive alt det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive.

**Ældste
Russell M. Nelson**
De Tolv Apostles
Kvorum

Jeg vil tale om nogle af de værdier, som I bør fokusere på i jeres daglige tilværelse. Unge piger I vil genkende dem. Og I, unge mænd, de er ikke kun for de unge piger. Disse værdier er lige så vigtige for jer, som for de unge piger.

Tro

Den første af Unge Pigers værdinormer er tro. Faktisk er tro på Jesus Kristus evangeliets første princip. Jeres tro bør være fokuseret på vor kærlige himmelske Fader og hans elskede Søn, Herren Jesus Kristus. I bør også konstant styrke jeres tro på Guds frelsesplan.

Det er vigtigt at udvikle tro for at holde Guds befalinger og vide, at de er givet for at velsigne jer og bringe jer glæde. I vil møde mennesker, der udvælger sig befalinger, som de vil holde og befalinger, som de vil ignorere. Denne måde at vælge og vrage på virker ikke. Det fører til elendighed. Som forberedelse til at møde Gud, må I holde alle hans befalinger. Det kræver tro at adlyde dem, og at holde hans befalinger styrker den tro.

Guddommelighed

Den anden af Unge Pigers værdinormer er guddommelighed. Det er den voksne måde at sige: »Jeg er et Guds barn« på. I har guddommelighed i jer. Vores himmelske Fader har skabt jer.

Har I nogen sinde tænkt på at være taknemlige for jeres hjerte? Se på det arbejde,

det udfører. Det pumper nok væske rundt hver dag, som ville kunne fylde en jernbane-tankvogn på omkring 7.500 liter. Inde i hjertet er der fire sæt klapper, der åbner og lukker 100.000 gange om dagen, mere end 36 millioner gange om året, og de går ikke i stykker. Intet menneskeskabt materiale – papir, plastik, metal eller stål – kan åbne og lukke så mange gange med den hyppighed, uden at gå i stykker. Hvert organ i kroppen er så godt designet og så fantastisk i dens funktion.

I ved, at hvis I svømmer under vand uden at trække vejret, når I kun så langt. Hvad er det, der tvinger jer komme op for at trække vejret? Kuldioxid måles af to små målere i nakken, og de sender et signal op til jeres hjerne for at sige: »Der er for meget kuldioxid. Slip af med det.« Så svømmer I op til overfladen og tager en indånding, og slipper dermed af med kuldioxiden.

Jeres legemer er fantastiske! Pas godt på jeres legeme. Gør ikke noget, der

kan vanhellige denne vidunderlige, gudgivne skabelses naturlige skønhed.

Personlig værdi

Den næste af Unge Pigers værdinormer er personlig værdi. En trofast Jesu Kristi discipel er en hengiven søn eller datter af Gud – mere optaget af at være retfærdig end med at være selvisk, mere optaget af at udvise medfølelse end at udøve magt, mere forpligtet til at være retscaffen end til at være populær.

I kender til jeres uendelige værd. Hver trofast unge pige i Kirken erklærer, at personlig værdi er en af hendes mest skattede værdier. Hun erklærer: »Jeg er af uendelig værdi med min egen guddommelige mission, som jeg bestræber mig på at udføre« (*Unge Pigers Personlige fremgang hæfte*, 2009, s. 29). Det samme gælder de unge mænd. Hver søn eller

datter af Gud er af stor værdi på grund af hans eller hendes guddommelige mission.

Personlig værdi indebærer også udvikling af jeres individuelle tro. Ingen andre kan udvikle tro for jer. I kan have et ønske om at have tro som præsident Thomas S. Monson eller en anden helt, men I må selv udvikle den. Når man begår en fejl, så må man omvende sig individuelt fra disse tidligere problemer. Da I blev døbt og modtog Helligåndsgaven, skete det individuelt. Så man indgår pagter individuelt. Frelsens ordinancer er alle en individuel sag.

De største ordinancer og velsignelser ved medlemskab af Kirken findes i templet. Der udfører vi begavelsesordinancer og beseglinger til forældre, ægtefælle og forfædre. Alle ophøjelsens ordinancer er en familiesag. Kan I se forskellen? *Frelsens* ordinancer er individuelle; *ophøjelsens* ordinancer omfatter flere end en person.

Kundskab

Den næste af Unge Pigers værdinormer er kundskab. I Kirken er det et religiøst ansvar at få en uddannelse og opnå kundskab. Vi uddanner os, så vi en dag kan give værdifuld tjeneste til andre. At være uddannet er forskellen på at ønske, at man kunne gøre godt og være i stand til at gøre godt.

Der er ofte nogen, der spørger mig, hvordan det er at være læge. De spørger: »Hvor lang tid tog din uddannelse?« Den tog lang tid. Fra mit første år som lægestuderende til jeg udstedte min første regning som læge, gik der 12½ år. Det var lang tid, men hvor gammel ville jeg have været 12 ½ år senere, hvis jeg ikke havde gjort det? Nøjagtig den samme alder. Så man kan lige så godt stræbe efter at blive alt det, man kan blive.

Min lægeuddannelse gav mig mulighed for at foretage en hjerteoperation på præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) i 1972. Så se ikke bort fra kundskab. »Guds herlighed er intelligens« (se L&P 93:36).

Valg og ansvarlighed

Den næste af Unge Pigers værdinormer er valg og ansvarlighed. Det er en anden måde at sige »handlefrihed« på. Handlefrihed er en del af livet, fordi vor himmelske Fader ønskede, at vi hver især selv skulle handle og blive til det, vi ønskede at blive.

Valg og ansvarlighed er, at man er ansvarlig for konsekvenserne af hvert eneste valg, man har truffet. Så vi må træffe ansvarlige valg. Det har sikkert ikke så stor betydning, om man bærer et blåt slips eller et rødt slips eller en lilla kjole eller en grøn kjole. Men det, der betyder noget, er, hvorvidt jeres valg drager jer nærmere til eller fjerner jer fra Herren og hans levevis. Og hvorfor er det, at vi råder jer til og trygler jer om at følge Herrens vej? Fordi den helt enkelt er vejen til lykke.

Gode gerninger

Den næste af Unge Pigers værdinormer er gode gerninger. Denne værdi efterligner Jesu Kristi liv, ham, som elskede mennesker. Han viste sin kærlighed for mennesker ved at tjene dem. Når vi elsker nogen, viser vi det ved at gøre noget rart. Så lær at tjene: Find et behov og dæk det behov. Overrask mennesker med en god gerning, som de ikke havde regnet med. Den mulighed finder vi i hjemmet, på skolen og i Kirken.

Jeg husker den første gang, jeg som generalautoritet tog til Afrika. Jeg rejste sammen med ældste Russell C. Taylor. Hver morgen,

når jeg stod op, opdagede jeg, at han havde pudset mine sko. Han behøvede ikke at pudse mine sko, men det var sådan han sagde: »Jeg elsker dig.«

Retskaffenhed

Den næste af Unge Pigers værdinormer er retskaffenhed (integritet). Ordet *integritet* kommer fra det latinske ord *integer*, der betyder »hel« eller »intakt«. Inden for medicin taler vi om hjertets strukturelle integritet. Så når noget går galt – fx en skade på hjertet – siger vi, at det har mistet sin integritet; det gør ikke længere det, som det burde gøre. Hvis man anvender det på mennesker, så betyder integritet (retskaffenhed), at man kan stole på dig – at man kan regne med dig.

I skriften kan vi læse, at profeten Joseph Smiths bror, Hyrum, var elsket af Herren på grund af »hans hjertes retskaffenhed« (L&P 124:15). Herren talte ikke om hjertets anatomi, han talte om den retskaffenhed, der var i Hyrums ånd.

Dyd

Den nyeste af Unge Pigers værdinormer er dyd. *Dyd* er et vidunderligt ord. Hvad betyder det for jer? *Dyd* betyder »renhed«. Men der er også en anden betydning af ordet. Kan I huske beretningen fra Det Nye Testamente, hvor kvinden med blødningsrørte ved Frelserens kappe? Frelseren sagde: »Der var en, som rørte ved mig, for jeg mærkede, at der udgik en kraft fra mig« (Luk 8:46). I den kontekst, har *dyd* en anden betydning. På græsk finder vi ordet *dunamis*, hvorfra ordene *dynamo* og *dynamit* har deres rod. Det betyder »kraft.« Vi ønsker begge former for dyd for jer værdifulde unge mænd og unge piger.

Bliv alt, hvad I kan blive.

Kundskab bringer kraft, renhed bringer kraft, kærlighed bringer kraft. Vi ønsker, at I skal have kraft til at blive alt det, som Herren ønsker, I skal blive. I vokser op, I forandrer jer, og I bestemmer, hvad I i sidste instans bliver.

Jeg tror ikke, at det gør nogen forskel, om I sælger møbler, er kirurg, jurist eller arkitekt. Enhver værdig beskæftigelse, som passer til jer, er vidunderlig. Men det, der virkelig betyder noget, er den person, som I bliver til.

Stil jer selv disse spørgsmål: Er jeg retskaffen? Er jeg ren? Er jeg kærlig? Er jeg medfølelse? Alle disse egenskaber er uvurderlige. Og når I tænker over og lever efter Unge Pigers værdinormer, vil de hjælpe jer til at blive alt det, I kan blive. ■

Fra en tale holdt for de unge i Nairobi i Kenya i november 2011.

MIN SEMINARLÆRER HAVDE LIGE SÅ TRAVLT

Filippinerne er der videnskabs-gymnasier, der fokuserer meget på at lære. Eleverne på disse skoler har flere fag, bruger længere tid i klassen og har mange lektier. Det var det miljø, som jeg var del af som ung pige.

Jeg opgav mange aktiviteter, da jeg begyndte i gymnasiet, fordi jeg vidste, at jeg skulle bruge enorm meget tid på at studere. Jeg kom næsten aldrig til aktiviteterne i Kirken og gik sommetider glip af søndagsmøderne på grund af skoleaktiviteter. Jeg kæmpede også for at deltage i seminar.

En lørdag fortalte min seminarlærer os om, hvor travlt hun havde det, da hun gik i gymnasiet. På trods af hendes skema,

lykkedes det hende at lave sine seminaropgaver og studere mesterskriftsteder på biblioteket. Jeg besluttede mig for at tage imod hendes udfordring om at gøre det samme. Jeg havde altid mine mesterskriftsteder med mig og øvede på dem i min fritid. Jeg bad om hjælp til at finde en balance mellem mit seminarstudie og skolens krav. Jeg lærte skriftstederne udenad på vej til skole. Jeg tog kortene frem, mens jeg sludrede med mine venner. I pauserne og til frokost holdt mine venner af at prøve mig i mesterskriftstederne. Derefter begyndte nogle af dem at tage deres skrifter med i skole og tale om aktiviteterne i deres kirke. Jeg følte en forandring i mine omgivelser, og skolen følte lettere og bedre.

Mine tre yngre søstre gjorde som jeg, og nu høster min

familie velsignelser ved at have skrifterne i vores hjem. Det var en meget enkelt handling at skulle lære mesterskriftstederne, men det, der var vigtigere end at lære ordene udenad, var, at jeg lærte den forskel skrifterne gjorde på mig og de mennesker omkring mig. Jeg ved, at uanset hvilken udfordring eller prøvelse, vi står over for, vil vi altid kunne finde styrke og vejledning i vor elskede Frelsers ord.

Maria Andaca, Metro Manila, Filippinerne

DET BEDSTE SPROG

Fordi vi bruger den samme mund til at tale med, til at bede med, til at bære vores vidnesbyrd med for andre og til at velsigne den hellige nadver, så skal vi være opmærksomme på at holde vores ord rene. Måden, vi taler på, siger meget om, hvem vi er og om vores levevis. Apostlen Paulus sagde: »Intet råddent ord må udgå af jeres mund, kun et godt ord til nødvendig opbyggelse, så det kan blive til velsignelse for dem, der hører det« (Ef 4:29). Når vi misbruger Guds navn, fornærmer det vor himmelske Fader. Det modsatte af at bande er bøn. Når vi beder, bruger vi det bedste sprog vi har. Når vi kommunikere med vor Fader i himlen, som elsker os, er det vigtigt for os at gøre det med renhed og ydmyghed. På den måde vil vi blive vejledt og blive i stand til at se evangeliets uendelige velsignelser i vores liv.

Jared Rodriguez, Maryland, USA

FÅ NYE VENNER

Jeg sad og spiste frokost med mine venner, da jeg lagde mærke til en ny dreng ved navn Michael, der var blevet overflyttet til vores spiseafdeling. Det virkede som om, at han ikke rigtig kendte nogen, men var villig til at få nye venner. Han besluttede sig for at sætte sig sammen med en gruppe ældre drenge, som først lod som om, at de var hans venner, men som endte med at gøre grin med ham. De blev ved med at gøre grin med ham, indtil han begyndte at græde. Jeg så det ske,

og det gik mig meget på. Jeg fandt senere ud af, at Michael var autist.

Jeg besluttede mig for at spørge Michael, om han havde lyst til at sidde sammen med mine venner og mig. Han sagde nej, sikkert fordi han var bange for, at folk skulle gøre grin med ham igen. Han ville hellere sidde alene.

Den næste dag gik jeg hen til ham og præsenterede ham for mine venner. Jeg kunne se på ham, at han var glad for, at jeg ikke havde opgivet ham, og vi begyndte at tale sammen. Jeg fandt ud af, at han er skrap til kryds og bolle. Man kan næsten ikke vinde over ham. Jeg

fandt også ud af, hvor utrolig klog han er. Han kender alle navnene på USA's præsidenter og kan fortælle, hvornår de var præsidenter. Han er sej, men der er ikke mange mennesker, der kan se forbi hans handicap. Nogle af de andre elever drillede mig, fordi jeg sad ved siden af ham, men det tog jeg mig ikke af. Jeg kunne lide at være sammen med Michael.

Når vi mødtes hver dag til frokost, kunne jeg se, at Michael var ved at blive en gladere person. Han så frem til frokost hver dag, og det gjorde jeg også. Det, jeg troede bare var en tjenestegerning, var i virkeligheden begyndelsen på et vidunderligt venskab. Laura Potts, Illinois, USA

Sådan
besvarer
MAN

SPØRGSMÅL OM FRELSPLANEN

Michael R. Morris
Kirkens Tidsskrifter

»Og hvad tror mormoner om ægteskab?« spurgte min spansklærer i gymnasiet mig.

Alle i klassen vendte sig om og ventede på mit svar. Jeg sank lige en ekstra gang, mens jeg spekulerede på, hvordan vores samtale i klassen havde udviklet sig fra Don Quixote og Dulcinea til dating og ægteskab.

Der var ikke andre medlemmer af Kirken i klassen. Hvad skulle jeg sige? Hvor mange detaljer skulle jeg komme med? Ville alle gøre grin med mig, hvis jeg talte om evigt ægteskab?

»Vi, øh . . .« stammede jeg stadig usikker på, hvad jeg skulle sige.

Så kom min ven Denise mig til hjælp. »Mormonerne har et smukt syn på ægteskab,« sagde hun. »De tror, at ægteskaber, der forrettes i deres templer, kan vare for evigt.«

»Det er smukt,« svarede vores lærer. Selv mine klassekammerater syntes tilfredse.

Derfra fortsatte undervisningen, og jeg stod undredende tilbage over, hvorfor jeg havde svedt så meget over et spørgsmål, som min ven, der ikke var medlem, kunne besvare så let.

Efterhånden som flere mennesker hører om Kirken, får sidste dages hellige flere

muligheder for at besvare spørgsmål om evangeliet. I gymnasiet lærte jeg, at vi ikke behøver komme med lange svar, og at vi ikke behøver at være bange. Evangeliets smukke og enkle læresætninger taler for sig selv.

Næste gang jeres venner stiller spørgsmål om det, vi kender som »frelsesplanen«, så overvej at bruge følgende korte svar. De oplyser de detaljer, som de fleste mennesker ønsker at vide, så I behøver ikke føle, at I skal tegne en stor oversigt over hele frelsesplanen.

Hvor kom
vi fra?

Vi er evige væsener. Før vi blev født, boede vi hos Gud, der er Fader til vores ånd. Alle personer på jorden er bogstaveligt talt brødre og søstre med den samme Fader i himlen. I vores førjordiske tilværelse var vi alle enkeltindivider med en guddommelig natur og skæbne. Gud har givet os alle handlefrihed som gave, eller retten til selv at vælge, både i den førjordiske tilværelse og her på jorden. Fordi han er Fader til vores ånd, kalder vi ham for vor himmelske Fader.

Hvorfor er vi her?

Livet på jorden er en del af Guds plan for vores evige lykke. Den plan omfatter at få et fysisk legeme og at lære at vælge mellem godt og ondt. Vores levende profet, præsident Thomas S. Monson, har sagt: »Hvor bør vi være taknemlige for en vis Skaber, der skabte en jord og satte os på den med et slør af glemsel over vores tidligere tilværelse, så vi kan opleve en prøvetid, hvor vi får mulighed for at bevise, hvem vi er, for at gøre os fortjente til alt det, som Gud har forberedt til os« (»Livets løb«, *Liahona*, maj 2012, s. 91).

Hvor kommer vi hen efter dette liv?

Vores tilværelse fortsætter, når vi dør, men vores fremtidige tilværelse afgøres af, hvordan vi lever nu. Hvis vi efterlever evangeliet, gør Herren Jesu Kristi nåde det muligt for os at omvende os, blive tilgivet og blive ren i Guds øjne.

I Mormons Bog lærer vi, at »alle menneskers ånder, så snart de har forladt dette dødelige legeme . . . hvad enten de er gode eller onde, bliver ført hjem til den Gud, der gav dem livet.

Og da skal det ske, at de retfærdiges ånder bliver modtaget i en tilstand

af lykke, som kaldes paradisis, en tilstand af hvile, en tilstand af fred, hvori de skal hvile fra alle deres besværligheder og fra al bekymring og sorg« (Alma 40:11-12).

Hvis vi anvender Jesu Kristi forsoning, eller offer, og omvender os fra vore synder og stræber efter at leve, som han levede, vil forsoningen rense os og give os mulighed for at leve for evigt med vor himmelske Fader.

De, der vælger ikke at følge Kristus og modtage hans evangelium, modtager ikke disse velsignelser (se Alma 40:13-14).

Hvilken rolle spiller Jesus Kristus?

Vor himmelske Fader sendte sin Søn, Jesus Kristus, så han kunne være vor Frelser og vise os, hvordan vi skulle leve i henhold til Guds plan. Frelserens forsoning kan bortvaske vore synder og gøre os værdige til at vende tilbage til Guds nærhed. Frelserens legeme lå efter hans korsfæstelse i graven i tre dage, indtil hans ånd vendte tilbage. På grund af Jesu sejr over graven (se Morm 7:5), vil vi opstå, når vi dør, og leve for evigt med fuldkomne legemer. ■

FORBEREDT TIL AT UNDERVISE

»Hvis I efterlever evangeliets principper, snarere end blot at studere dem, vil den særlige kombination af viden give jer mulighed for at føle jer godt tilpas og forberedte på at undervise i det, som I ved, er sandt.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, i Michael Otterson, »Besvar spørgsmål om vores tro«, *Liahona*, aug. 2012, s. 78.

DELTA G I SAMTALEN

I skal hele februar måned studere frelsesplanen i jeres klasser i Søndagsskolen og Unge Piger og i jeres præstedømmekvorummer. I Søndagsskolen vil man især fokusere på, hvordan I kan *undervise* i frelsesplanen. Overvej at skrive en liste med andre spørgsmål, som I eller jeres venner kan have om frelsesplanen, og tal med jeres lærer og de andre unge i jeres menighed om dem. Sammen kan I finde ud af, hvordan I kan undervise andre i denne lære.

Hvordan leder jeg et møde?

Du er nu fyldt 12 år og er rykket fra Primary og op til Unge Piger eller Det Aronske Præstedømmet. Det går godt, og du kan lide nogle af de nye ting, som du får lov til at gøre. Du har dog opdaget, at denne nye forandring også

bringer nye ansvar. Et af disse ansvar, som måske er lidt skræmmende for dig, er, at du kan blive bedt om at lede møder.

Afhængig af hvilket møde du leder (GUF, søndagsmøder, kvorums- eller præsidentskabsmøder), så er kravene og dagsordenen måske en smule

forskellige, men her er nogle generelle forslag og retningslinjer, som du kan overveje, når du skal opfylde dette ansvar.

- Brug en dagsorden, der skitserer, hvad der skal ske i løbet af mødet. Spørg dine ledere, om de har en skabelon til en dagsorden, som du kan udfylde.
- Vælg musik, der indbyder Ånden.
- Planlæg en åbnings- og afslutningsbøn.
- Uddelegér opgaverne på forhånd, hvis muligt.
- Kom i god tid og sørg for, at alt er klart.
- Bekendtgør, hvem der skal bede, lede musikken, undervise og gøre andre ting til mødet.
- Vær ærbødig, når du leder og lad Ånden vejlede dig. Vær et godt eksempel over for de andre unge, der deltager i mødet.

Det, at lære at lede et møde, kan til at begynde med godt være lidt skræmmende, men jo mere du gør det, jo lettere bliver det. Det vil også hjælpe dig med at tilegne dig nogle af de færdigheder, som du skal bruge som fremtidig leder i Kirken. ■

PRØVEEKSEMPLAR PÅ DAGSORDEN

De fleste møder i Kirken følger samme mønster: Dette er, hvad din dagsorden højst sandsynligt vil omfatte:

- Velkomst
- Indledende salme
- Åbningsbøn
- Præsentation af gæster
- Anliggender og bekendtgørelser
- Lektion eller aktivitet
- Afslutningsbøn

SÆRLIGT VIDNE

Hvordan kan skrifterne hjælpe mig?

Ældste Richard G. Scott

De Tolv Apostles Kvorum

Medlemmerne i De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus.

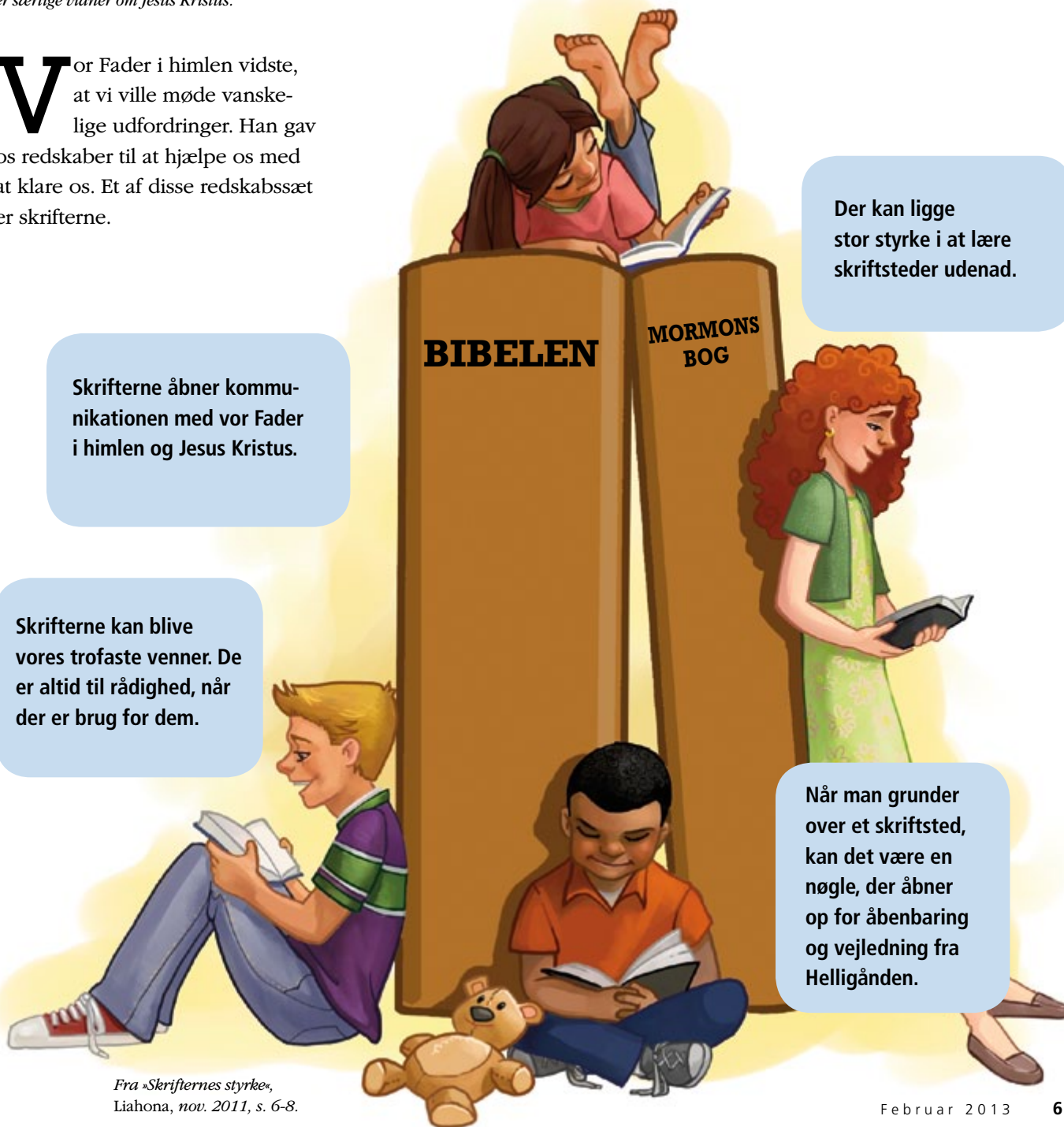
Vor Fader i himlen vidste, at vi ville møde vanskelige udfordringer. Han gav os redskaber til at hjælpe os med at klare os. Et af disse redskabssæt er skrifterne.

Skrifterne åbner kommunikationen med vor Fader i himlen og Jesus Kristus.

Skrifterne kan blive vores trofaste venner. De er altid til rådighed, når der er brug for dem.

Der kan ligge stor styrke i at lære skriftsteder udenad.

Når man grunder over et skriftsted, kan det være en nøgle, der åbner op for åbenbaring og vejledning fra Helligånden.

Fra »Skrifternes styrke«, Liahona, nov. 2011, s. 6-8.

Det, der virkelig betyder noget

Charlotte Wood Wilson

Bygger på en virkelig begivenhed

»Jeg ved min Fader lever og elsker mig, og Ånden hvisker det til mig og siger, det er sandt« (»Jeg ved, min Fader lever«, Børnenes sangbog, s. 8).

Femte klasse var et svært år for mig. Jeg havde haft den samme vennekreds i mange år, og jeg troede, at vi altid skulle være venner. Men kort tid efter begyndelsen af femte klasse begyndte mine venner at bruge dårligt sprog og opføre sig på en måde,

som jeg vidste, at vor himmelske Fader ikke kunne lide. De begyndte også at være onde mod de andre børn i vores klasse og bagtale andre mennesker.

Jeg blev til sidst et af de børn, som mine venner gjorde grin med. De gav mig endda et øgenavn: Charlotte kæmpelæbe eller forkortet til »CKL«. Jeg blev virkelig såret. Jeg prøvede først at undgå mine venner på skolen, men det var svært, for vi gik i samme klasse.

»Hej venner!« sagde jeg en dag til frokost og prøvede at være venlig og glad.

»Hej CKL! Charlotte kæmpelæbe!« sagde de i kor, mens de skar ansigter.

Jeg løb væk derfra og prøvede at holde tårerne tilbage. Jeg spiste frokost alene og talte minutterne til jeg kunne gå hjem.

»Hvad er der i vejen, lille skat?« spurgte mor, da hun efter skole lagde mærke til mine tårevædede kinder.

»De børn, der plejede at være mine venner, er begyndt at kalde mig et grimt navn. Jeg forstår ikke, hvorfor de skal være så onde imod mig.« Jeg begyndte at græde igen.

Charlotte i femte klasse ...

»De børn burde ikke opføre sig sådan. Men det betyder ikke rigtig noget, hvad andre mennesker synes om dig. Du er smuk, og du har ingen grund til at lytte til, hvad de onde børn siger.«

»Men, mor,« sagde jeg. »Jeg ser dem hver dag. Det betyder noget for mig, hvad de tænker om mig. Og de andre mennesker hører, hvad de siger om mig. Hvordan kan jeg bare ignorere alle?«

»Charlotte, den eneste mening, der virkelig betyder noget, er din egen og Herrens. Hvis du har det godt med dig selv og med det, du gør, og hvis vor himmelske Fader er glad for dine valg, så er det lige meget, hvad andre kalder dig eller siger om dig. Det lover jeg.«

Da jeg i de følgende uger gik i skole, grinte mine gamle venner stadig ad mig og kaldte mig navne. Men jeg fandt hurtigt ud af, at jeg kunne gå rundt med fred i hjertet. Jeg vidste, at hvis min himmelske Fader havde det godt med mine store læber, så havde jeg det også godt med dem.

Jeg kom igennem resten af året i femte klasse. Jeg fik nye venner,

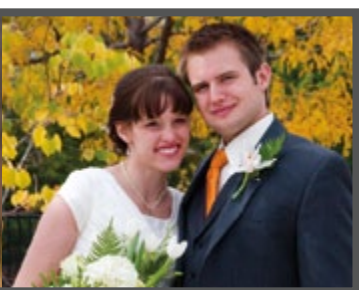
som ikke kaldte mig øgenavne, og som fik mig til at have det godt med mig selv. Og hvad vigtigere er, så lærte jeg, at hvis min himmelske Fader er glad for, hvem jeg er, så skal jeg ikke bekymre mig om, hvad andre tænker. ■

Charlotte Wood Wilson bor i Oregon i USA.

»Der er ikke noget smukkere end synet af en ung pige, der stråler af Åndens lys, som har selvtillid og mod, fordi hun er dydig.«

Elaine S. Dalton, Unge Pigers hovedpræsident, »Husk på, hvem I er!«, Liahona, maj 2010, s. 122.

og på hendes bryllupsdag.

Vores side

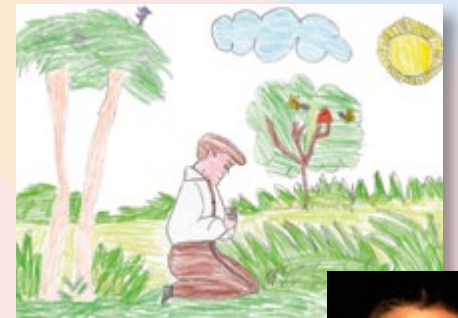
Liza P., 7 år, Rusland

Josheline og Camila C., 5 og 2 år, fra Bolivia, holder af at komme i kirken og lære om vor himmelske Fader. De er hurtige til at gøre sig klar til kirke og hjælper deres forældre med at komme til tiden. De kan lide at bede og elsker deres primaryklasser.

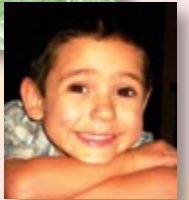

Jeg elsker historierne om Nefi i Mormons Bog – især dem, hvor han rejser ud i ørkenen med sin familie, og hvor han skal bygge en båd.

Saúl T., 11 år, Mexico

Tomas P., 5 år, Argentina

MISSIONARY

Engang tog min tante, min bror og jeg bussen for at holde en uges ferie hjemme hos min tante. Min far gav os en velsignelse, før vi tog af sted. Efter et stykke tid ønskede en mand på bussen at stige af. Mens chaufførens medhjælper hjalp manden med hans bagage, var der en blid hvisken, der sagde til mig: »Din bagage er blevet stjålet.« Jeg så ud, og vores bagage var faktisk blevet taget ud af bussen og gemt i græsset. Jeg råbte, at det var vores bagage og ikke mandens. Jeg vidste, at det var Helligånden, der talte til mig, og jeg var så taknemlig.

Vaniala R., 10 år, Madagaskar

Missionær, af Emilia A., 11 år, Finland

Fidel N., 11 år, Den Demokratiske Republik Congo

»Jeg er mormon.
Jeg ved det.
Jeg efterlever det.
Jeg elsker det.«

Ann M. Dibb,
andenrådgiver
i Unge Pigers
hovedpræsidentskab

Fra oktoberkonferencen
2012

ILLUSTRERET AF CRAIG STAPLEY

Jorden blev skabt til vor himmelske Faders børn

»O^{rv!} sagde Ana. »Se lige alle stjernerne.« Alle fra Anas familie så op fra bålet. Det så ud som om der var millioner af stjerner på den mørke himmel.

»Tænk bare,« sagde mor, »hver enkelt stjerne er vor himmelske Faders værk.«

»Lad os hver nævne en af vores yndlingsting, som vor himmelske Fader har skabt til os,« foreslog far.

»Jeg ved det,« sagde Daniel hurtigt. »Jeg kan lide de kæmpebølger, som vi så på havet sidste år.«

Ana vidste ikke, hvad hun skulle

vælge. Hun tænkte på den varme sol, den strålende måne eller duftende blomster. Så kom hun i tanke om, hvor meget hun elskede alle slags bløde, pelsede dyr. »Dyr!« sagde hun.

Ana begyndte at ryste, så far lagde et tæppe om hende. »Da vor himmelske Fader skabte alle disse smukke ting til sine børn, så han, at det var godt,« sagde far.

Ana havde en varm, glad følelse indvendig. Hun trak tæppet op til hagen og kiggede igen op på stjernerne. »Tak, himmelske Fader,« hviskede hun. ■

SANG OG SKRIFTSTED

- »Hvad enten jeg hører fuglenes sang« (*Børnenes sangbog*, s. 16-17)
- Moses 2:3-27

IDEER TIL FAMILIEAKTIVITETER

- Du kan give hver familiemedlem en pose og invitere familien med udenfor og samle tre ting, som vor himmelske Fader har skabt. Eller du kan tegne eller lave en liste over vor himmelske Faders skaberværker. Tal så om, hvordan disse og andre skaberværker viser vor himmelske Faders kærlighed til os.
- I kan skiftes til at læse de skriftsteder højt om hver stjerne og finde den tilhørende stjerne.

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

EN HIMMEL FULD AF VELSIGNELSER

Forbind hvert skriftsted herover med et billede, der viser en, som vor himmelske Fader har skabt. Farvelæg hvert par, der passer sammen i skriftsted og stjerne, i den samme farve.

Skønhed overalt

Marissa Widdison
Kirkens Tidsskrifter

Forestil dig, at du er i Afrika. Mens du kigger på de vilde dyr gennem din kikkert, opdager du en skikkelse, der kommer imod dig. Det er en stor hornugle! Idet den kommer nærmere, holder du dine arme oppe for at beskytte dig selv. Men i stedet for at gå til angreb, lander uglen blidt på din arm, laver en lille lyd og kigger på dig et øjeblik, inden den flyver væk igen. Dette skete i virkeligheden for præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Han elsker dyr, især fugle.

Præsident Packer viser bl.a. gennem sin kunst, hvor meget han holder af naturen. Lige siden han var barn, har han holdt af at tegne, male og snitte. »Alle mine observationer har bekræftet i min sjæl, at der er en Gud, som skabte det hele,« har præsident Packer sagt. ■

Præsident Packer tegnede disse dyr, da han var 11 år. Hans far tog ekstra papir med hjem, som den lokale avis ikke brugte, og præsident Packer lå så maven og tegnede. »Hvis det at tegne er en sygdom, så var jeg hårdt ramt,« sagde han.

Præsident Packer var omkring 10 år, da han lavede denne af fyrretræskogler, som han fandt under en campingtur med familien.

Da han tjente som pilot i militæret, sendte præsident Packer breve hjem i konvolutter, som han dekorerede i sin fritid.

Præsident Packer snittede og malede træfuglene herunder, da han var barn. Han brugte træ fra gamle kasser og maling, som han havde fået af en nabo.

Præsident Packer har snittet mange fugle i årenes løb. Han sagde, at det at snitte hjalp ham med at slappe af og tænke over, hvad han skulle sige i kommende taler.

Jennifer Maddy

Bygger på en virkelig begivenhed

»Børn, adlyd jeres forældre i alt, for sådan skal det være i Herren« (Kol 3:20).

Ethan stirrede på de farverige videospil, der stod side om side på hylderne. Hans forældre havde sagt, at han måtte vælge et spil som en fødselsdagsgave, og der var så mange at vælge imellem! Ethans øjne sprang fra et racerbilspil til et eventyrspil til et dansespil. Til sidst valgte han racerbilspillet og gav det til sin far.

»Fandt du ét, du kunne lide?« spurgte far.

»Jeg tror gerne, at jeg vil have det her racerbilspil,« sagde Ethan.

»Det ligner et sjovt spil,« sagde far. »Hvad er aldersgrænsen på det?«

Ethan vendte omslaget. Han vidste, at han kun måtte spille spil med en bestemt aldersgrænse. Da

han fik sin computer, talte hans forældre med ham om vigtigheden af at følge deres familieregel om aldersgrænser på videospil. Ethan vidste, at der var mange spil, der havde dårlige ting, og han ville gerne være lydig.

Ethan fandt aldersgrænsen på omslaget og viste det til sin far. »Den er tilladt for alle,« sagde han.

»Perfekt,« sagde far. »Så lad os gå hen og betale for det. Tillykke med fødselsdagen, Ethan!«

»Tak, far!« Ethan smilte stort og var spændt på at komme hjem og prøve sit nye spil.

Et par dage senere tog Ethan hjem til sin ven Chase for at spille. Han og Chase var i samme primaryklasse, og de spillede meget sammen.

Ethan tog sit nye videospil med.

»Hej Ethan,« sagde Chase, da han åbnede døren. »Kom ind. Jeg har fået et nyt spil, som vi kan spille!«

»Det har jeg også!« sagde Ethan, og viste sit spil.

Drengene slog sig ned foran computeren, og Chase satte sit spil på. Titlen viste sig på skærmen, og det gjorde aldersgrænsen også. Ethan stivnede. Det var over den aldersgrænse, som han skulle følge.

Chase navigerede ivrigt gennem menuen med sin controller og startede spillet. Ethan så ikke noget

ALDERSGRÆNSE

MINE EVANGELISKE STANDARDER

»Jeg vil kun læse og se det, som er behageligt for vor himmelske Fader.«

dårligt endnu. Han trykkede på sin egen kontroller, for at flytte sin person i spillet. Det var sjovt, men jo længere han spillede, jo mere ubehageligt fik han det. Han havde stadig ikke set noget dårligt, men han ville gerne følge sin familieregel.

»Du, Chase, jeg må ikke spille spil med denne her aldersgrænse,« sagde Ethan.

»Den er god nok,« sagde Chase.

»Der er ikke noget dårligt i den.«

»Er du sikker?« spurgte Ethan.

»Ja,« svarede Chase. »Min familie spiller det. Jeg tror, at det har fået en forkert aldersgrænse.«

I det samme stak Chases mor hovedet ind. »Hej drenge,« sagde hun. »Er alt i orden?«

Ethan sank en klump. »Hej, søster Murphy,« sagde han. »Det er bare fordi, at jeg ikke må spille spil med denne her aldersgrænse.«

»Jeg har fortalt ham, at der ikke er noget dårligt i den,« sagde Chase.

Chases mor viftede med hånden. »Bare tag det roligt, Ethan,« sagde hun. »Jeg ved, at en masse spil med den aldersgrænse ikke er gode, men jeg er sikker på, at din mor ville lade dig spille det her spil.« Hun smilede og forlod værelset.

Chase fortsatte med at spille, men Ethan lagde sin kontroller. »Chase, hvad med at vi spiller det racerspil, som jeg tog med?« spurgte Ethan.

Chase trak på skuldrene og blev ved at se på skærmen. »Næ, jeg vil hellere spille det her.«

Ethan rejste sig stille op og gik ind på Chases værelse, hvor han fandt nogle legetøjsbiler, som han kunne lege med. De var ikke lige så sjove som hans spil, men Ethan havde det godt med, at han fulgte sin families regel. ■

Jennifer Maddy bor i Utah i USA.

Byg sammen

Michelle Tripp, Idaho, USA

Bygger på en virkelig begivenhed

RRRNNN. RRRNNN. RRRNNN. Ashley så ud af sit vindue. Hun så en blå lastbil. Hun så store bunker af jord. Naboerne var ved at bygge et nyt hus.

»Hvad er det, der laver jordbunkerne?« spurgte Ashley. »Hvem laver husene?«
 »Det er lastbilerne, der laver jordbunkerne,« sagde mor. »Det er bygningsarbejdere, der bygger huse.«

»Min lærer siger, at Jesus har lavet alt,« sagde Ashley.
 »Ja,« sagde mor. »Jesus har lavet alt, som de bygger husene med.«

Ashley så ind i sin have. »Altså træerne og stenene og jorden?« spurgte Ashley. »Ja,« sagde mor. »Jesus har også skabt vores krop. Vores krop kan bygge ting.«

Ashley var glad. Jesus hjalp hendes naboer med at være i stand til at bygge et hus. Hun vidste, at han også kunne hjælpe hende med at bygge ting. ■

EN SMUK JORD

Ashley lærte, at vor himmelske Fader og Jesus har skabt alt. Se dette smukke sted, som de har skabt. Se, hvis du kan finde og tegne en cirkel om billederne nederst på siden.

Kirken opfordrer medlemmer over hele verden til at tjene lokalt

Heather Whittle Wrigley

Kirkenyt og begivenheder

Det sidste års tid har Kirkens velfærdsafdeling igen lagt vægt på, at medlemmer rundt om i verden hjælper til i deres lokalområder.

På hjemmesiden LDS.org kommer afsnittet Humanitærtjeneste med følgende forslag: »Hvilke behov eller udfordringer ser eller hører du om? ... Hvis du opdager et behov i dit lokalområde, men ikke kan finde et program, der tager sig af dette behov, kan du finde en løsning på problemet«

Medlemmer i Chile pakkede flere tusinde hygiejnesæt efter et kæmpe jordskælv, der ødelagde landet i 2010.

© FR

(på LDS.org klikkes på **Resources, Welfare, Humanitarian Service**).

Lynn Samsel, leder for Kirkens nødhjælp, fremhævede nogle fordele ved humanitærhjælp på lokalt plan: »Det er hurtigere, vi har færre problemer med told, det giver Kirken mulighed for at købe lokale produkter, som medlemmerne i området kender, det hjælper den lokale økonomi, og det bidrager til at skabe gode forbindelser.«

I 2011 forårsagede den politiske uro i flere arabiske lande, at flere tusinde mennesker flygtede fra deres hjem. I stedet for at samle hygiejnesæt i Salt Lake og derefter sende dem til Mellemøsten sørgede Kirken for at skaffe penge til det lokale områdepræsidentskab. De 50 medlemmer, der bor i Jordan, kunne samarbejde med andre lokale organisationer om at samle og uddele 40.000 hygiejnesæt og fødevarerpakker på blot fem dage.

Overalt i verden kan medlemmer begynde deres egne tjenesteprojekter. I andre tilfælde kan grene, menigheder, distrikter og stave organisere tjenesteprojekter for medlemmer og andre personer.

Lokale løsninger, forklarede Gustavo Estrada fra velfærdsafdelingen, imødekommer ofte behovene bedre end løsninger, der kommer flere tusinde kilometer derfra.

Efter den 11. marts 2011, hvor jordskælv og tsunami ødelagde Japan, skyndte Kirken sig at hjælpe. Vi sendte penge til lokale ledere, der købte fødevarer og andre forsyninger i landet. Medlemmer i Japan, der ikke blev direkte påvirket af jordskælvet, indsamlede forsyningerne i pakker, som tilgodeså de individuelle behov hos ofrene bedre end standardpakker ville have gjort.

»Når medlemmer går ud og hjælper i deres lokalområde, kan de opbygge forhold til deres naboer og nyde godt af den tillid, som udvikler sig fra samarbejdet om et fælles problem,« siger Sharon Eubank, leder af Kirkens humanitærtjeneste.

I 2012 i et forsøg på at mindske børnedødeligheden i ulandene, sendte SDH-frivillige i Ghana 1,5 millioner sms'er til deres landsmænd for at give dem besked om en vaccinationsbil, der var sponsoreret af en af Kirkens samarbejdspartnere.

»Når andre problemer dukker op i fremtiden, er der nu grundlag for at samarbejde igen,« siger søster Eubank. »At tjene sammen øger forståelsen og udvikler et sandt kristent broderskab hurtigere end noget andet, jeg kan komme i tanke om.« ■

Apostle fokuserer på tro på Herren Jesus Kristus under besøg i Filippinerne

Nyhedskomiteen i Det Filippinske Område

Ældste David A. Bednar og ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum besøgte sammen med andre kirkeledere Det Filippinske Område fra den 24. august til den 2. september 2012.

Ved lederskabskonferencer for præstedømmet, foredrag for Unge Voksne, stavs-konferencer og missionsmøder underviste Brødrene i læresætninger og opfordrede de hellige til at styrke deres tro på Jesus Kristus.

I Laguna besvarede ældste Bednar de unge voksnes spørgsmål ved et særligt møde. Han forklarede: »Frelseren brugte spørgsmål som en hjælpekilde i sin undervisning. Hvis vi bestræber os på at stille inspirerende og gode spørgsmål, når vi overvejer og beder, kan I og jeg indlede en læringsproces, som gør os i stand til at modtage inspiration og finde vore egne svar fra Helligånden.«

Om søndagen var kirkebygningen, aktivitets-salene og ekstra lokaler i Legazpi stavscenter pakket med medlemmer, da ældste Cook underviste: »Lad ikke jeres tvivl forstyrre jeres tro.«

Han understregede vigtigheden af, at ægte-mænd og hustruer er ligeværdige partnere i ægteskabet, som beskrevet i »Familien: En prokla-mation til verden«, (*Liahona*, nov. 2010, s. 129).

Ældste Cook hilste på medlemmerne, da mødet var slut.

Medlemmer og missionærer fra Iloilo på øen Panay rejste i fire timer med båd og bus for at del-tage i møder, hvor ældste Bednar underviste dem i at styrke deres tro på Jesus Kristus og hjælpe andre med at komme til Kristus.

»Vi er her for at undervise i Jesu Kristi evan-gelium, men vi bør altid huske, at den sande underviser er Helligånden,« sammenfattede søster Manguil, en fuldtidsmissionær, der tjener i Iloilo-Missionen i Filippinerne.

I Cagayan de Oro sagde ældste Cook følgende til de lokale unge voksne: »Der er brug for jeres retskaffenhed, og denne nation har brug for at blive stærkere. Resultatet af Kirkens styrke i Filip-pinerne vil påvirke og velsigne alle mennesker i Asien.«

Han opfordrede medlemmerne til at fokusere på det, der er vigtigst, overvinde tvivl, udøve tro og gifte sig i templet.

»Timingen for undervisningen i principperne og de tanker, som de delte med hinanden omkring skrifterne var af stor værdi,« sagde Iligans stavs-præsident, Carlo V. Crisanto. »De principper var i sandhed det, vi havde brug for i dag ... Af alle de kaldelser, vi har, er familien den vigtigste.«

Apostlene afsluttede deres besøg i Filippinerne med at møde to filippinske senatorer og ved at deltage i en kulturel begivenhed, der fremhævede de lokale unge. ■

I 10 dage i august og september besøgte ældste David A. Bednar og ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum byer overalt i Filippinerne for at mødes med ledere, medlemmer og missionærer.

Mormons Bog nu på lao

Flere end 4.500 kirkemedlemmer i Laos, Thailand og mindre grupper i USA og Canada kan nu få hele Mormons Bog på lao.

Den nye oversættelse fås som paperback gennem de lokale distributionscentre og online på store.lds.org (katalog nr. 35607 331) og LDS.org.

Bibliotek med lederskabsoplæring hjælper medlemmer med nye kaldelser

Mere end et år efter lanceringen fortsætter Leadershiplibrary.lds.org med at være en nyttig hjælpekilde for medlemmer – den indeholder ca. 100 videoer på 11 sprog, der giver hjælp i forbindelse med forskellige kirkekaldelser.

Videoerne omfatter improviserede optagelser fra menigheder i forskellige lande. Når områdepræsidentskaberne opdager yderligere behov for lederskabstræning, bliver nye materialer tilføjet biblioteket hvert kvartal.

»Formålet med biblioteket med lederskabsoplæring er at hjælpe lokale ledere at lære, undervise og anvende principper og retningslinjer fra håndbogen,« har ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.

Ledere opretter stav nr. 2 i Rusland og nr. 8 i Italien

Den 9. september 2012, den dag hvor ældste Russell M. Nelson fra de Tolv Apostles Kvorum blev 88 år, oprettede han St. Petersburg

Unge voksne står sammen med ældste Russell M. Nelson og søster Nelson ved sommerhaverne i St. Petersburg i Rusland.

Stav i Rusland – stav nr. to i Rusland.

Syv dage senere delte ældste Ronald A. Rasband fra De Halvfjerds' Præsidium Milano Stav i Italien for at oprette den nye Milano Øst Stav. Milano Stav blev omdøbt til Milano Vest Stav.

Kirkeledere besøger statsoverhoveder i Kroatien og Bosnien

Ældste Ronald A. Rasband fra De Halvfjerds' Præsidium og ældste Kent F. Richards, andenrådgiver i Det Europæiske Områdepresidentskab, mødtes med statsoverhoveder i Kroatien og Bosnien og Hercegovina i løbet af september 2012.

I Kroatien mødtes ældste Rasband med præsident Ivo Josipović og gentog Kirkens forpligtelse om at styrke familien.

Den 12. september 2012 mødtes ældste Rasband med Željko Komšić, én præsident ud af tre præsidenter for Bosnien og Hercegovina, ved det første møde nogensinde mellem en kirkeleder og et statsoverhoved i Bosnien.

Præsident Komšić beskrev de forskellige religiøse samfund, som findes i Bosnien og bød Kirken velkommen som medlem af dette samfund. Ældste Rasband forklarede, at familien er Kirkens største prioritet, og at dens medlemmer ser frem til at støtte op om dette fælles mål i Bosnien og Hercegovina.

© RI

Studér, overvej og anvend

Liahona styrker min ånd og mit vidnesbyrd om evangeliets sandheder. Den beskytter mig især fra Satans snarer og hjælper mig til at holde mig til de ting, der er af virkelig betydning. Hver måned er der et budskab, der synes at være skrevet til mig. Jeg ved, at det er Faderens vilje, at vi studerer og overvejer budskaberne hver måned og anvender dem dagligt i vores hverdag.

Pamela Ananta Barbosa da Silva, Brasilien

En sti af lys

Skrifterne er en uvurderlig skat. Men jeg betragter også *Liahona* som en skat. Et herligt lys skinner ud fra dens sider. Den giver os mulighed for at rette vore fejltagelser og fuldkommengøre os selv gennem de budskaber, som vi finder i den på samme måde som skrifterne. På hver eneste side er der en værdifuld lærdom, der er en mulighed, der er en sti af lys.

Manuel de Araújo Fernandes, Mozambique

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Vær discipel til alle tider og i alle ting og på alle steder«, s. 22: Overvej at bede din familie om at udføre »discipel-eksperimentet«, som findes i denne artikel. Studér bønsumt en bestemt lærdom af eller en beretning om Jesus Kristus i en uge. Ved den næste familieaften kan familien tale om deres oplevelser og indsigt.

»Lys ... Kamera ... Værsgo!«, s. 48: Når du og din familie har læst denne artikel, drøfter I vigtigheden af at vælge gode medier. Overvej at bede familien om at fortælle om deres yndlingseksempel på gode medier, og hvordan det har hjulpet dem. Du kan eventuelt vise et billede af

Jesus Kristus, når I drøfter, hvordan vi bør vælge medier, som vi har det godt med at se eller lytte til, hvis Herren var sammen med os. (Der findes flere forslag om dette emne på s. 9).

»Bring Primary med hjem«, s. 64: Overvej at gå en tur sammen som familie for at opdage, hvor mange ting I kan se, som vor himmelske Fader har skabt. Nogle i familien kan måske lide at samle på ting, tegne billeder eller fotografere deres favorit blandt Guds skaberværk. I kan afslutte med at synge: »Hvad enten jeg hører fuglenes sang« (*Børnenes sangbog*, s. 16-17).

.....

Min missionærfamilieaften

Som nydøbt i Kirken kan jeg godt lide at hjælpe missionærerne i min menighed. Jeg har ofte set, at selv når undersøgere ikke har det godt med at høre missionærlektionerne, er de glade for at deltage til familieaften.

Engang inviterede jeg fuldtidsmissionærerne og en hel familie, der ikke er medlemmer, til min familieaften. Før de ankom, fastede og bad jeg om, at Ånden ville være til stede og åbne deres hjerte for evangeliet. Vi så en missionærvideo om at hjælpe familier til at gå fremad og udvikle tillid. Derefter fortalte vi om vore følelser om videoen. Ånden var meget stærk.

Nu er denne vidunderlige familie villige til at lære mere om evangeliet ved at mødes med missionærerne. Vi er alle blevet bedt om at hjælpe til i missioneringen, og jeg har set, at familieaften er en god måde at dele glæden ved at have evangeliet i mit liv med andre.

Maria de los Angeles Vilca Zeballos, Peru

HUSK HAM PÅ SABBATTEN

Michael R. Morris
Kirkens Tidsskrifter

Vores lektion i Søndagsskolen var gået godt – indtil der var en, der nævnte fjernsyn.

Mens folk stemte i med deres holdninger om, hvorvidt det var passende at se fjernsyn om søndagen, begyndte nogle af medlemmerne i klassen at blive selvretfærdige. Der gik ikke længe, før nogle klassesdeltagere følte sig stødt. Ånden, der først havde ledsaget vores samtale, var nu blevet erstattet med en tydelig spænding.

Da Kenneth Payne, et medlem af stavspræsidentskabet, så den voksende uenighed, bad han om at få lov til at tale. Han rejste sig og begyndte at fortælle om sin søn Brian, der havde tjent i Tokyo Nord-missionen i Japan. Da præsident Payne og hans familie tog imod Brian i lufthavnen, da han vendte hjem fra sin mission i marts 2003, klagede han over en stiv, øm kæbe. Inden for få uger blev Brian diagnosticeret med lymfekræft.

En måned senere begyndte han på kemo-terapi og derefter stråling. Præsident Payne fortalte, at lægerne havde planlagt en knoglemarvstransplantation den 22. september. Men

Hvis søndagens aktiviteter distraherer os fra at mindes Frelseren og tjene på sabbatten, som han ville tjene, så bør vi revurdere vores valg.

efter den første måned »begyndte Brian at få det rigtig dårligt.«

Han blev indlagt på hospitalet i den anden uge i september. Men på grund af kræftens aggressivitet, besluttede lægerne, at det var for sent at foretage en transplantation. Familien tog Brian med hjem fra hospitalet den 21. september. Han gik bort den følgende morgen.

»Den 22. september er en særlig dag for min familie og mig,« sagde præsident Payne. »På den dag sætter vi tempoet ned og tænker på Brian, hans bidrag til familien, og hvordan han gav de sidste to år af sit liv til Herren og til japanerne, som han elskede. Vi savner ham, og på den dag reflekterer vi over hans liv og ærer hans minde.«

Søndag er en dag, sagde præsident Payne, hvor vi alle kan sætte tempoet ned og mindes.

»Vi sætter tid af til at deltage i kirkemøderne, tage nadveren, sørge over vore synder og grunde over Frelserens lidelse for vores skyld,« sagde han. »Vi tjener, vi viser kærlighed, og vi forsøger ikke at blive distraheret af aktiviteter, der hindrer os i at tilbede ham.«

Præsident Payne sagde, at hvis søndagens aktiviteter følger den ånd, så kan vi have det godt med at tage del i dem. Men hvis de distraherer os fra at mindes Frelseren og tjene på sabbatten, som han ville tjene, så bør vi revurdere vores valg.

Så satte han sig ned og sagde ikke mere. Det behøvede han heller ikke. Ånden var vendt tilbage til klasselokalet, og vi lyttede alle. ■

ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

BRIGHAM YOUNG

Brigham Young førte **pionererne** fra Nauvoo i Illinois, til Salt Lake-dalen. Mens han var præsident for Kirken, tjente han også som guvernør i Utah-territoret. **Eagle Gate** markerede indgangen til hans ejendom. Brigham Young brugte sin **stok** til at udpege stedet, hvor **templet i Salt Lake** skulle opføres. Han tjente som Kirkens præsident i 30 år, længere end nogen anden sidste dages hellige profet.

iahona inviterede sidste dages hellige fra hele verden til at deltage i et »discipel-eksperiment.« De blev bedt om at studere en bestemt lære eller beretning fra Jesu Kristi liv i en uge og melde tilbage om, hvordan deres studier havde påvirket måden, de levede på. Læs erfaringerne på s. 22 fra seks medlemmer, der deltog i eksperimentet. De beskriver, hvad de lærte, og hvordan det ændrede den måde, de nu følger Frelseren på.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

